

בְּרֵאשִׁית †††††
שְׁמוֹת §§§§§
וַיִּקְרָא ווּוּוּוּ
בְּמִדְבָּר †††††
זְבָרִים †††††
קָלָל †††††

מחולק
חינם

הַבָּה לְהַבָּא

כתב עת לספרות עברית עכשווית וניסיונית

גיליון 00013: חורף 02019

עורך: עודד כרמלי

מערכת: יואב עזרא, ג'רמי פוגל, רעואל שועלי, סער יכין, גל עזרון,
עמנואל יצחק לוי, רועי כספי, נדב נוימן, נח אנגלהרד ושני פוקר

עיצוב ודימויים: עידן אפשטיין (idannnn.com)

ניקוד: עמרי שרת

מו"ל: מקום לשירה

דפוס: אופסט א.ב.

כל הגיליונות להורדה: HavaLeHaba.co.il

פייס: הבה להבא | מייל: HavaLeHaba@gmail.com

גיליון זה רואה את האור בעזרת משרד התרבות והספורט

כמו יד המושטת לקראתכם ממערכת שמש אחרת

כתב העת שלפניכם הוא כתב עת מוטה. אלמלא היה מוטה, לא היינו טורחים להוציאו לאור. הוא מוטה מצד משתתפיו והוא מוטה מצד השקפותיו. והוא מוטה נגדכם.

כפועל יוצא של הטיה מובהקת זו נגדכם, כתב העת שלפניכם מתנגד לכל ספרות שגורמת לכם להרגיש טוב עם עצמכם. ספרות שעושה לכם נעים היא ספרות שעושה שקר בנפשותיכם, שקר שהנפש קולטת ברגע שהיא מסיימת לקרוא וחוזרת לחיות; ספרות שמאשרת עבורכם שאתם צודקים לחלוטין ומוסריים לעילא אינה ספרות – היא תעמולה.

כאן, אצלנו, לא יהיה לכם טוב כל כך. מכאן תצאו בהרגשה רעה, חבולים ומבולבלים. וטוב שכך. אמת, יש בחיים גם אמת, צדק, יופי מעוור – אבל אלה נפלאים מבינתנו, לעד רחוקים מהישג ידינו. מה שנוחר הוא הפער התהומי בין מי שאנחנו למי שאנחנו יכולים להיות. והפער הזה הוא שמייצר השקפת עולם. והשקפת העולם – תמיד מבחוץ, גם כשהיא פנימית לחלוטין – היא שמייצרת ספרות ניסיונית.

בכתב העת שלפניכם אין מראות, רק חלונות. ואתם לאו דווקא תאהבו את מה שיש לראות מבעד. הנה נופים משוללי אנחנו, מקומות שלא יכירנו, זמנים שאינם זמננו, חיים שאינם חיינו – והידיעה הקשה, המעוררת ומשתקת לסירוגין, שהם היו יכולים להיות. שהם עדיין יכולים להיות.

$\frac{5}{68}$

$\frac{4}{68}$

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

עצם היש

6	.....	תשדורות מלוויין ריגול
16	שני שירים	שני פוקר
18	שלושה שירים	מישל פלצ'יק
22	בתוך כל הדמיון הזה	גל עזרן
25	שני שירים	עומרי דנינו
28	שני סיפורים	אמוץ גלעדי
30	שני שירים	נדב נוימן
32	בשדה	איל גרוס
34	ארבעה שירים	יואב עזרא
39	האסיד שבתוך האסיד	ג'רמי פוגל
42	השמש שרה למלכיו	עמנואל יצחק לוי
43	בארץ ישראל	אייל שלום
44	יציאה	אמיר מנשהוף
45	אבדא כדבר	ספיר יונס
46	שיר	ענת קרמין
48	צדדת שרפים	רועי כספי
60	לקראת היררכיה של ספרות אנשי-הומנית	נמרוד ברקו
62	שתי וריאציות	גבריאל מוקד
64	שחמט לילדים	רעואל שועלי
66	שני שירים	יונדב פרידמן

את/ה כאן

עם נפילת משטר נתניהו (תפילת יזכור) / עודד כרמלי

ונזכור את כולם:

את ארז ביטון, חבר מפלגת העבודה, שהחרים את עצמו לטובת פרס ישראל.
את רועי חסון, שקיבל את פרס שרת התרבות והילל וקילס ושיבח את מירי רגב.
את סמי שלום שטרית, שהקפיד להדפיס בראש כל תכנייה של פסטיבל השירה
את ברכת השרה המממנת, תא"ל (במיל') הסודנים-הם-סרטן.
את אופיר טובול, שקרא לתמוך בש"ס, והגדיל להשוות את דרעי לאובמה,
בשביל ג'וב בתאגיד.

את שלומי חתוכה, שהצדיק את הספין של ש"ס לסגירת התאגיד - כי מה שווה
התאגיד אם אנחנו לא שולטים בו? - וגם הוא קיבל ג'וב בתאגיד.

וכמובן את בני ציפר, שרק לאחרונה פרסם מסה על שירת שמואל בן ארצי, אביה
של שרה נתניהו, ועוד קיווה להתמנות בכך לשגריר ישראל בפריז.

נזכור את כולם.

הנושא היחיד שראוי לכתוב עליו, לפי עשורים / עודד כרמלי

שנות ה-2000 - כיבוש

שנות ה-2010 - זהות

שנות ה-2020 - טבעונות?

דוגמאות: השלאגר "אני הפינגווינית הקיסרית שאתם לא מכירים"; השיר
הקונטרברסיאלי, ובעקבותיו הריאיון-המדובר-הבא אצל קובי מידן: "ואני לא
אסלח ולא אשכח / איך שרפת את הספרים של זך / ופלטת פחמן דו-חמצני".

הקרנף ושינויי האקלים (מסקנה) / עודד כרמלי

המסקנה: ברייה סתגלנית הוא הקרנף. הוא מתאים עצמו לסביבתו ולא ייכחד
במהרה. סוד כוחו של הקרנף בכך שהוא חפץ להפיק מקרנו - אפילו במחיר חייו
- מוצרי נוי מגוונים לקישוט בתי שליטיו.

קול קורא להגשת מעמדות אל הועדה להכרה בפרות ים / יונדב פרידמן

על מנת להלחם בקנון של חסרי חליות, רכיכות, דו־קשונתיים ומעשירי רגל
שהשתלטו על ההגדרה של פרות ים תוך כדי הדרתן של ברקודות קשות ביומה
ובקלה הדיוטית שקופה, ובהתחשב בכך שבעתיד הקרוב האיגואנה הכי נפוצה
באיי גלפגוס תהיה למעשה בקבוקי קטשופ חפשיים מתות וטכולה, אנו
מזמינים קרסים משמשים¹, פחיות זרחניות של משקאות אנרגיה וכל אריות
קונדומים או טמפונים שהפליגה אל מחוץ למים השריטוריליים של כור יצורה,
להגיש את מעמדותם עד לסוף החדש בצרוף חבור אישי, הצהרת הון ואשור על
כתבת מגזרים תקפה. הועדה תפרסם את שמותיהם של פרות הים החדשים
לקראת השנה האזרחית החדשה.

¹ חק יסוד: כבוד הנשכח וחרותו

משנה לשנה זה (מיומנו של סטודנט) / הארי זייטלברג

$\frac{9}{68}$

$\frac{8}{68}$

משנה לשנה זה נעשה יותר מינורי
זה יהיה כל כך מינורי בסוף
היא אמרה והתכוננה לזה.

אבל לי יש הרגשה שאני טובע בזמן
יש לי הרגשה שאני טובע מזמן
הסס.

זה הכל מפני שאתה הגמוני, השיבה
זה הכל מפני שאתה הגמוני, לא כמוני.

אינני יודע. לפעמים אני חושב שזהותי שוב לא אתי.
מינורי, את יודעת, זה צד אחר של שלילי.

אני יודעת ואני מברכת אותך על גלויך
אני מברכת אותך על צבע עיניך
שום פריבילגיה אינך משאיר אחרך.

ובכן זהו בדיוק מה שמדאיג אותי,
ובכן זהו בדיוק מה שמספיד אותי,
ובכן זה מה שאמרו לי להרגיש.

שוב אתה טועה: אתה מרגיש טוב והטוב מקיף אותך.
 על כתיביו הוא מרביב אותך,
 אם תהיה סבלני, הוא יעזב אותך.
 בסופו של דבר הוא חייב לגלות בך.
 אתה יודע איך המנזרים האלה עובדים.

גמר נוגה / עודד כרמלי

התשמע קולי, רועי צ'יקי שלי,
 התשמע קולי, ברזידנסיד -
 קול קורא ל'הו', קול קורא ל'הי'
 ומעל לזמו, 'מעין' קפא?

אם תיתקע במסה של מירון על גרינברג / עודד כרמלי

אם תתקע במסה של מירון על גרינברג
 תזכר אותי
 אני שלא חזרתי משם
 אם תתקע
 עם דעה על גרינברג
 אם אתה תקוע
 עם דעה על גרינברג
 בדק הישב
 אולי לא שבת
 ממסה של מירון
 שנדמה לך
 שהיא נגמרה מזמן
 והיא ממשיכה בהארץ

אהבה / שווארמה צוק

פוסט של אקטיביסטית פמיניסטית: בבוא היום נעמיד את קלגסי הפטריארכיה
 אל הקיר ונשליך את גופותיהם המרקיבות לקברים המוניים.

מגיבה א': תודה שניסחת בדיוק כזה את מחשבותיי ♥

מגיבה ב': סוף סוף. כל מילה, אהובה ♥♥

מגיבה ג': מושלמת שאת ♥♥♥

לא מפרוידך ולא מלאקאנך / יונדב פרידמן

בדיוק כפי שאַתאיסטים וְשומרי אלהים מְשכנעים בקיומן של דתות או אמונה,
 פוליאמורים ונזירים מסכימים על כך שישנו מין כשם שישנן פני ערוה. זוהי
 שגיאה אדוקה. מין הוא החבל שנפרש בין יחום לתחנית הצורה, תרגול מתמשך
 של תאי מין, עצבובים ואנדורפינים שלאֶרְךָ זמן לובש גופים, כבידות ומשיכה.
 מכאן שההבדל בין האמירה 'אני עושה מין עם X' לזו של 'אני נעשה למין עם X'
 שקול להבדל שבין פורנוגרפיה לסופרנובה.

$\frac{11}{68}$

$\frac{10}{68}$

נורווגים בשעה חמש / זאב סמילנסקי

1.

הנורווגים בשעה חמש סוגרים,
 זורקים הכל, הולכים

לאן אתם הולכים, מה יש
 שם שאין כאן מה תעשו שם
 שכאן פחות אפשר?

אולי תחכו קצת, תמתנינו

עד, נניח

שעה נש

2. ואם תרצו לדעת איך זה עובד שם אז ככה: במשרדים נופל להם העט מהיד ובמנסרות העץ הגדולות נגש אולאף, בזקנו הצהוב ובמגפיו הוא נגש אל שלטר החשמל הראשי ומוריד אותו: באם! ועל אניות הדיג הגדולות החוצות את ים הקרח הצפוני שם מה קורה, באמת אין לי שום משג.

רחוב בורוכוב / זאב סמילנסקי

רחוב בורוכוב יוצא מרחוב עלית הנער אך אינו מגיע לרחוב ארלוזורוב. ברחוב בורוכוב האנשים רבים אך התועלת מעטה. האנשים ברחוב בורוכוב לא מגיעים לשום דבר אולי למדו זאת מבורוכוב עצמו שמת בקיב מדלקת ראות בגיל שלשים ונש כן שהסוציאליזם המרקסיסטי שאליו השיף נגף בפני הסוציאליזם הקונסטרוקטיבי בנשח נחמן סירקין.

שיעור ספרות / לאון פרנקו

יפו, המאה העשרים המורה לספרות הורגת ארבעים תלמידים כפר שעה שהיא מכתובה דף אחר דף אחר דף אני

ממלא דפים שלעולם לא אקרא והיד כואבת אני מפסיק לכתב ומעסה אותה, ועוצם עינים רק לרגע, לפני שאמשיך לכתב, רק לרגע אני מדמין מתקפה של נינג'ות קטלניות המנהיג בועט פנימה את הדלת הסגורה ארבע נינג'ות פורצות מהחלונות גשם זכוכיות מתנפצות נופל על הרצפה אחד תוקע חרב ביפעת שטרית אין לי כלום נגדה, באמת, אבל היא קרובה לחלון ומישהו חייב למות

הבאה בתור היא מיכל פנחס החנפנית שלא משאילה את הטושים שלה הנינג'ות עורפות את ראשה שני כוכבי נינג'ה מרתקים את חלצת המורה המכפתרת ללוח הם רוצים אותה בחיים (היא יודעת משהו) אנחנו משיבים מלחמה! ארו לוי וגיא מנצור נאבקים במנהיג אבי כהן ונסים נינו רצים לחלונות (כלנו יודעים קונג'פו) שתי נינג'ות הולכות לקצה הכתה, לשלחן של אתי בז'ה היפה ברק מור שיושב לידה בורח. אני קופץ משלחן לשלחן מעל הראשים של שלומי כהן, שני בחבובט ולימור הדר, בדרך לזנק על הנינג'ות ולהציל את אתי שאחר כך תרשה לי הכל "לאון פרנקו! גש להרשם במזכירותו" העינים נפקחות מול המורה לספרות.

13 / 68

12 / 68

מהו שיכתוב אדם שירת אני / נצר לאו

שאלו להם: מהו שיכתוב אדם שירת אני בגוף ראשון?

אלה אומרים יכתוב וראוי ואלה אומרים ימנע מלכתוב ואינו ראוי.

בוא ושמע מעשה במשורר. שהיה נתן זך יושב בבתי קפה בתל אביב עם חבריו וכותב שירת אני. ולא עוד אלא שכתב מאמרים ומניפסטים בשבח שירת האני ומכנס חבריו ודורש אותה שהיא זרימה אינטימית של הרגש והריתמוס הפנימי של משורר ועטו אל הדף. והיו משוררים ומשוררות הולכים לקראתו וקוראים את שירתו

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

"נוסח". ולא רק זאת, אלא שקדמתו רחל וכתבה "רק על עצמי לספר ידעתי" וגו'.
ללמדנו שאין לאדם אלא עולמו שלו לספר עליו ויכתוב שירת האני וראוי.

ואמנם יכתוב וראוי? והרי היה המשורר אברהם חלפי יושב יחדיו עם משוררים
סימבוליסטיים והיה כותב שירת אני ובכל זאת היה אומר: "אני מצמצם את
עצמי/ כְּדִי נִקְדָּה/ אֶלְמוּנִית/ שְׁלֵא לְהִטְרִיד בְּגוֹפִי/ מִלְכִּיּוֹת". ומשמע שצריך אדם
לצמצם עצמו על מנת להיות חלק מדבר גדול הימנו. ולא עוד אלא שאדם נברא
בצלם. וכיון שכל אדם נברא בצלם אין לאדם מקום לשים עצמו באמצע. וראוי
שימנע מלכתוב שירת אני.

וקשה לגופם של דברי רחל שכתב במשנה "לְפִיכֶךָ נִבְרָא אָדָם וְאָחָד חָיִב לִזְכֹּר,
בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם" (סנהדרין, ד, ה) וכתבה רחל "צַר עוֹלָמִי כְּעוֹלָם נְמָלָה". אם
בשבילה נברא, כיצד צר? לא קשה שאמר רבי שמחה בונים מפשיסחה שצריך
שיהא לו לאדם שני כיסים. באחד יהיה כתוב "בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם" ובשני
"וְאֶנְכִי עֹפֵר וְאֶפְר" (בראשית יח, כז). יצא זה לאזן זה. שכל אחד רואה את העולם
לעצמו וכל אחד רואה עצמו כבטל בעולם. וגם לחלפי נוח בזה שמצמצם עצמו
לעפר ואפר אך רואה ביכולתו להטריד מלכיוות בגופו, ונעה השירה בין גדלות
לקטנות ונוצרת מן המתח שביניהן.

ואם שירה נוצרת מן המתח בין גדלות וקטנות, מהו שיכתוב וראוי או שימנע
מלכתוב? היה צריך לומר, פעמים שיכתוב וראוי ופעמים שימנע מלכתוב. אלא
שבזמננו, שכותבים כולם שירת אני ואין משאירים רגע לתהות על צורך השעה
ועל גוף הכתיבה אלא על מצב הנפש שלהם בלבד, שפתח זך שער לשירה ומצינו
הדיוטות כותבים ואין אתה מוצא מה תגיד להם שהריתמוס פנימי ואינטימי ומי
יבחין בין שירת אני גדולה ושירת אני גרועה? ועוד שאין נזהרין במלאכת השיר
ועושים בשפה כבפוסט ברשת. על כן ראוי שימנעו מלכתוב שירת אני על מנת
לשמור על השירה.

וזה שאמר הלל הזקן: "אם אין אני לי, מי לי." (אבות, א, יד) שחייב אדם לכתוב
שירת עצמו שאם לא יכתוב אין לו קיום, ושהוסיף ואמר "וּכְשֶׁאֲנִי לְעַצְמִי, מֶה
אֲנִי." כלומר האיזון שדיברנו. שצריך אדם לכתוב שירת אני בתחילה אלא
שלאחריה חייב לצאת מעצמו ולכתוב שירת עולם שאם לא כן נשאר לא מלוטש
וארעי וקטן.

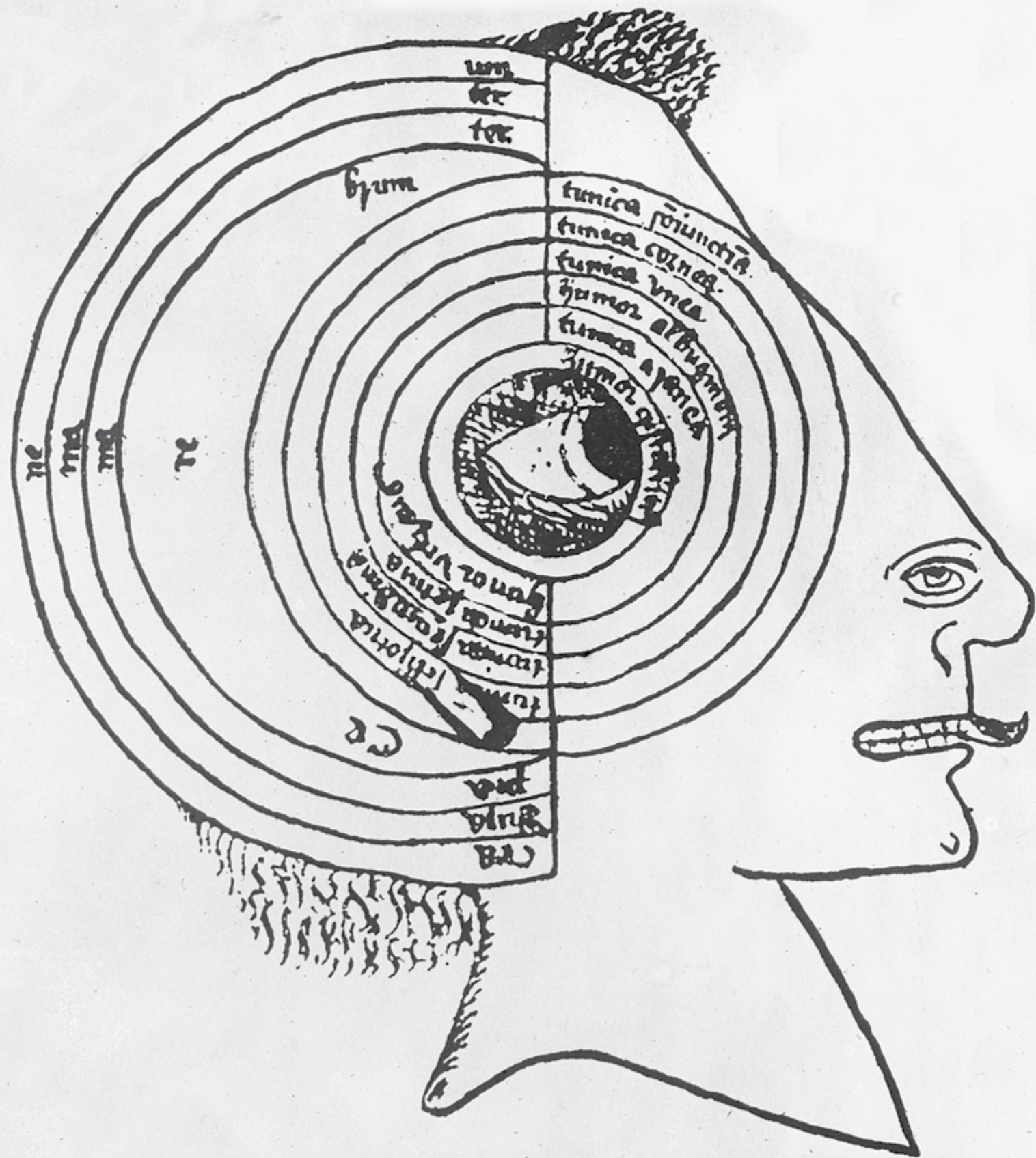
הקשה ההוא יוצר צעיר: איזהו גדול? הכותב שירת אני או הכותב שירת עולם?
שהכותב שירת אני מציב עצמו במרכז ורואה עצמו כגדול ולפיכך נברא אדם
יחידי. אלא שהמצמצם עצמו, היינו כותב שירת עולם, מציב עצמו כחלק אחד עם
העולם כולו והולך ומגדיל.

בוא ושמע "לְפִיכֶךָ נִבְרָא אָדָם יְחִידִי... לְהִגִּיד גְּדֻלָּתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁאָדָם
טוֹבֵעַ כְּמֶה מְטַבְּעוֹת בְּחוֹתָם אָחָד וְכֵלֶן דּוֹמִין זֶה לְזֶה... וְהוּא טָבֵעַ כָּל אָדָם בְּחוֹתָמוֹ
שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְאִין אָחָד מִהֶן דּוֹמֶה לְחִבְרוֹ" (סנהדרין, ד, ה). שטבע כל אחד
כאדם הראשון, משמע שכל אחד נברא יחידי ומהלך בעולם כיחידי, ואם כותב
שירת אני הרי שכותב שירת עולם ולהיפך. ומכל מקום מוצא עצמו מרוכז בעצמו
ותו לא.

אם כך הדבר, מהו שיכתוב שירת אני ומהו שימנע מלכתוב. בין כך ובין כך נשאר
חסר דברי שירה חיים. עומדת ביניהם הזיקה. שכתב מרשין בובר בספרו אני
ואתה כי אין האדם נודע דבר בעולמו מלבד אם מקיים זיקה עם השבע, עם בני
האדם או עם יצירי הרוח. ו"הזיקה היא הדדיות" דהיינו, שיחס העצמי אל עצמיות
אחרת מוציאה את האדם מאני אל אנחנו גדול. ולפיכך אין הבדל בין שירת אני
לשירת עולם אלא הזיקה. שאם כותב שירת אני המקיימת זיקה אל החוץ הרי
שגדל גם האני הפנימי וראוי. ואם כותב שירת עולם שאינה מקיימת זיקה אל
החוץ הרי שנשאר קטן ואינו ראוי.

למדנו: ראוי לו לאדם שיכתוב שירת אני ובלבד שיקיים בה זיקה ויצא מעצמו
ויפתח עולמו לעולמות ויזהר להטריד בגופו מלכיוות.

ברכה לגדר החיה

שני פוקר

שכנים, אנשי-אוזניים, שותפים לפח-אשפה
אכה בכם גדר-חיה

הו טפסי טפסי פסיפלוך מערסלת, פסיני עד לא אדע
היכן הוא מפתני. קומי-קומי דל"ת אמותי, קומי זר פורע.
חפי מזר, חפי מרע. (בצלך תרוח כפרה כפריחת הפרי,
תמחה שכה, מי שפלחה את תנומתי תדהה כניחוחה),
פסי פסיני סבד טרי, פסי פסיני סבד טרי, (שכני ישערוני
פקיקלופ, אדון המתחפר בחפצים), הו גדר חיה היי
דבר להעצים, היי חיש של תפרחת, היי תשובה,
היי נצחת, היי גדולה מסך הנחומים, גורלית ומגזימה,
היי פראית ועסיסית, געלית ורחומה, התפילי כשביל הריק,
הטפלי אל ריקותי, היי סבוכה, קשטי, קשטי, חית גדר,
היי מרדד לאגלים, היי מתק לארעות, היי פורה יותר מסך
הניחוחות, היי מרפז לדמויים. לפתי, לפתי, לפתי,
לפתי כל מה שנקרה, לפתי כל מה שדומם,
היי שרויה בכל, לבי את חמתם, היי גלויה, כפשע תם,
היי מסתור למפזזת, לטרוטה בדעתה,
היי מראה שאין בו חו, היי מראה שאין בו רע,
היי רודפת-עוד, גמלונית וכבירה,
היי תוחמת להפקר: מעדנת הגזרה.

$$\frac{18}{68}$$

$$\frac{19}{68}$$

ברגבים

שני פוקר

אבי הלחוי, חסר-המעשה, קצר-הרוח, כבד-החזה; אבי שעפוז
קוצים, אבי שמפיו חצים, המתנפל ככלב אשפתות, המתלבב
כמפרצים, הפוחד מן המיתה כאש ממליטה; הו אבי הגולש על
החק, הו אבי מרעידני מצחוק, (שמקורים מקלקלים מתקשרים
אליו בשעות-לא-נוחות), (שמקורים מקלקלים עשו אותו
לאנחות); אבי הזקן, הקרב אל הפחת, האם נצלח את התקרבות
היום-לא? האם נצלח את התקרבות הנצח-לא? רועדים פחטה
בודדים פשטה נשמעים למלאכת הבקר, נמתחים, נמלאים
דאגה, מן העולה לבוא, (מן העולה ביקר), מנסים לצק פנים
לצעידה, שהיא הלא, רק עד שם-אין, רק עד היכו-אין, רק עד
מתי-אין - ברגבים - שאין הם נעימים, ואין הם בלתי-נעימים.

מישל פלצ'יק

הם קוראים לי אופליה

היאך אטביע את הנערה שהספיקה לטבע
 טרם טילתי על גדות הנחל ככפפה אבודה?
 טפסה אל צמרת עץ הערבה
 ובקשה בפרחים לקטף בה
 אם היה זה רצונה -
 היאך אדע?
 שבתי בנפשה אל הנחל ושאלתיה
 מי עשה בה עין הרע
 מי פשט קימות קהה
 מלא ראשה מים
 וקרא לה בשמה -
 זה איננו שם תוצר אביה,
 אפוא מנין הגיע?
 נפלה מנין נפלה
 ולאן היא הגיעה.

$\frac{21}{68}$

$\frac{20}{68}$

מישל פלצ'יק

אמא היא מעבדה (מעבדה היא אמא)

1.
 שיר ערש מלאכותי
 של ואליום
 יורד מדרגת
 שפל
 להשתכשוף במי מלח
 יוצרים קטט בין
 שלוח הטבע
 לאנרכיה פנימזימית
 של נהר נעורים
 (הוא אינו יודע לטבע).

2.
 חלול פיו של הפיל
 היושב על קצה עריסתו
 ושר לי מנגינה נושנת
 לנשימות הלבנה המתדפקת
 לחלוני
 כאנחה חוזרת
 ושואלת -
 באיזה
 אוקטבה
 להשתגע
 זה?

3.
 טורנדו צהב
 עוד מהאוב
 עלתה אני פ'
 דורותי
 זכר את שטבעה בי
 כי אני
 דורותי
 לכודה
 בטורנדו
 צהב.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

שובי לשהות בי
שנויה במחלקת
בשובי
שנויה במחלקת
מלכדת עכברים
מחפה
לי
בשובי.

אף ספרת להם על העדרותי
 ואני ספרתי על חפונתך
 חפונתי מים אליך בכל הדרכים
 כדי להיניק את נוכחותך
 לפענח אצלך בבייתי
 להפיק את הסליחה
 לשאל על ההפקר ועל השליחה
 אל ביתנים ירקי-עד, צרופי יריקות
 אולי הפרת אותי לפני שוותרת על ההבטחות
 אם היית יודעת היית זוכרת.
 יש בקר שהוא שוא ולילה שהוא לואי
 ויכלנו לבחר יחד את הכתנות
 אף גזלו אותן מאתנו בהעדר מבט הרשות
 בהעדר האפשרות לבחור צבעים אחרים
 לשאל כיצד אנחנו אמורות לקשר את השרוכים
 בתוך כל הדמיון הזה
 לדמות אותי ברק כי לא הספקת לדמין אותי בי
 אני חושבת שהיית מחבבת אותי.
 כמו השענה שלה את נובלת, יום ביומו הם מנסים
 כל כך מנסים לספג את המראות שבי
 להטות את הפלל שנהרס וחוזר
 בינך לביני, כשאני -

האם את יודעת בת כמה את שם?
 האם את יודעת בת כמה אני כאן?
 אסור לנו לשאל כי החקירה אינה מסתעפת
 מברכת הפליאה בין שאריותיך
 שאינן תופסות את הדמיון.
 דמיתי אותך אתי
 וגם אם לא בקשת שאלת אותי שאלות
 שלומו בסדר
 באמת בסדר
 למרות שסימני אלנקה עוד מציינים מהקירות
 היית מחבבת אותנו שם אם היית זוכרת
 לפני שבקשו ממך רק לבהות

(תראי אותי כאן בחלוק הפחל ראיתי אותך שם בחלוק הפחל)
 אבל את לא זוכרת
 אספר לך שהם מצצו אותנו משם, בקרו את הבהיות
 להסביר להם לא אוכל
 את הקו התפוס כשמחגיגים לנכר
 את הקו שדהוי אצל השאר
 ואת צורמת בי התכנויות שכבר התממשו
 מחלות שהתגבשו, והם מפתחים.
 מפתחים ממני
 עליך הם אפלו כבר לא מרחמים
 וכשנסתמנו אני ואת גם ממני יותר רק כמעט מנין
 דלת הרכב נטרקת תמיד לפני שעורכים את השלחן
 שם גוש חלקה
 טרפדי אותנו אל האדמה
 תני להם שיבהו
 באמונת הדר של הלהבה הנרדפת
 תני להם לרדף אותנו בגלוי
 ותני גם לנו לרדף אותם בהתבא
 נקבוביות של הפכה גורפות את שמותיך
 לבדי איתר בגנים.
 ואת שחקת אתי באותם גנים
 התחבאת לי בין ההצללות
 לבין שער החסד
 ולא שמענו את השריקה המשפחתית.

25
68

24
68

זכלת לאהב תאטרון.

ואיך אוכל לרקם את תוי שנותיך אם לא דרך עצמי
 ואיך תוכלי להתנגד אם את לא לימיני
 איך תדעי שאני כאן אתי
 וכשאני מזכה את יקירינו בסבל
 סבלך מבקש אלי ואני נבדלת כלי
 כורעת תחת הנטל של העדרך בהעדרך
 מנסה לתקן את הלחי עבודך
 להעניק את השעון מבלי לחדר להם לאנשים

עומרי דינו

במצבי הבהיר

נוכח הנמחק מתפאר במצבו הבהיר
 (כמה פעם יש בי על האשה שאני לא)
 תראי,
 הם זוחלים לי בפה ודולפים בליקה
 אשליות ----- ימי הטרף סרפדו בי
 בין קינות לשושנים
 בכורת יומי רגומה במרעים; אוהגים
 ערב ושתי

ושתי
 וערב נצול השדרה לא הביא בחשבון את חלקת הרוח
 כמה שוקלת בדידות?
 ועדמתי הזמן הקרוע ביותר?
 (אדמתי הזמן הקרוע ביותר)
 עכשו עכשו עכשו

זהוהי כפופה
 ל
 אדנות תמונה
 ל

סכום התודעות
 במכפלות של שמים
 מעביר בי את כל ההסתברויות הבלתי מתאפשרות
 השכלתי בנגון הפשלונות -----

זה ענן של מלכות
 הסבל הזה

לאזורים המרמים שבקשו להשאיר אותך
 בשמך, בחלקתך
 להלחם בשנים שעברו עבדנו בקוים
 קצת יותר בשבילך
 קנינו לך זרים כדי שיבואו לקבורתך
 גלגלת אותנו שנים כדי שנוכל לזכר
 את הדברים שאינם זכרים.

כואב לי על אבי.
 זה רק עוד קצת מלט שאני זקוקה לו
 כדי להטמיע את נוכחותך, להפיח אותך בהם שוב
 כדי שאוכל לנוח אני
 ואני אנוח
 אני לא אכנף להם את העורקים בגללך
 אני לא אערק מעבר לגדרך
 אני לא אצא מגדרי
 בשבילך
 פי גם בשבילי כבר אינני יוצאת
 ואם כבר נשפחת זה רק בזכותך

$\frac{27}{68}$

$\frac{26}{68}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

פֶּל שְׂרָצִיתִי
אֵינְנִי

וְלֹא רָצִיתִי
הַנְּנִי

וּבִין שְׂרָצִיתִי לְבִין לֹא
בֵּין אֵינְנִי לְ בֵּין הַנְּנִי

עֲנֵנִי

התקף אפילפסיה בספרייה הלאומית

אמוץ גלעדי

מחזור הדם שלי מורעל. משהו זר זורם בו. אני לא מצליח להירגע. העיניים שלי צורבות. יש בי דיבוק. אני לא מצליח לחשוב. אני לא מצליח לא לחשוב. יש בי אובססיה. אני יודע שיש נקודה אחת ביקום שאם אגיע אליה הכול יסתדר לנצח. אם אגיע לשם הכול יקבל משמעות בדיעבד. זה יהיה פיצוי על הכול. זו תהיה התכלית של הכול. לשום דבר אחר לא תהיה חשיבות. לא יהיה שום דבר אחר. הבעיה היא שזה לגמרי בלתי אפשרי. יותר מדי מכשולים ניצבים בדרך. נכון שעצם הידיעה שהנקודה קיימת ושיש דרך המובילה אליה אמורה הייתה להספיק לי. להעניק לי את אותה המלאות כמו עצם ההגעה. אבל זה לא עובד ככה. אני רוצה להגיע לנקודה עצמה וזה מוציא אותי מדעתי. נכון שגם אם הבלתי אפשרי יקרה ואגיע לנקודה, בסופו של דבר ימאס לי ממנה כמו מכל דבר אחר. אבל הידיעה הזאת לא מעלה ולא מורידה ממצבי. אני רוצה להגיע לנקודה וזה מוציא אותי מדעתי. אני חוטף התקף אפילפסיה בספרייה הלאומית. נאקה חייטית קורעת את קרום הדממה של אולם הקריאה. אני נופל ארצה. אני מתפתל. גפיי מתעקמות. פניי מתעוותים. קצף נפלט מזוויות פי. אנשים מתגודדים סביבי. רוכנים אליי. מדברים אליי. מדברים ביניהם. הם אומרים שאסור שאבלע את לשוני. הם מזעיקים רופא. אני כבר רוצה להסתלק משם. הכול מחליא אותי. ההתקף בעיצומו והספירה לאחור עד לפעם הבאה כבר החלה. אני לא יודע לאן אלך ומה אעשה עם עצמי. בעבר ניסיתי מין טיפול בהלם. שיקעתי את עצמי עד למעלה מראשי במדמנה ולאחר מכן עשיתי מאמץ על-אנושי להיטהר. הטוהר הזה החזיק מעמד זמן-מה ואז שבה והופיעה הנקודה האחת ביקום, הטוהר ממנו, הטוהר ממני. מחזור הדם שלי מורעל.

 $\frac{30}{68}$ $\frac{31}{68}$ **פליט**

אמוץ גלעדי

יום בלהות עבר עליי אחרי ההרפתקה ההיא. במשך כל אותו יום התחבאתי בתעלה לצד הכביש. נהגתי כמוג לב, נפולת נמושות של ממש. ציפורניי התחפרו באדמה. אבל הייתה גם גבורה ביום ההוא, כי לא יכולתי להמשיך ולא יכולתי להפסיק ולא יכולתי לצאת מהתעלה ולא יכולתי להישאר בה. בסוף נשארתי בה יום שלם, מתחפר באדמה. לא שהתעלה הגנה עליי מחרון השמיים. במשך כל אותו יום ניתכו ארצה מטחי ברד חצציים. נאחזתי באדמה, טמנתי בה את ראשי לבל אראה את חרון השמיים, ובעל כורחי עשיתי מעשה גבורה. עיניי, נחיריי, אוזניי נמלאו גרגירי אדמה לחים. הריח הטחוב החניק אותי. הפקרת את גבי לחרון השמיים, ובעל כורחי צלחתי את היום. נשמתי לא יצאה; היא נשארה בפנים, נחבאת בבשר הגרום, שעדיין נותר בו משהו מחמימות החיים. ולמרות ההרפתקה ההיא, החשבתי את עצמי לבר מזל. אמנם, לא נותר לי דבר אחרי ההרפתקה ההיא, מלבד נשמתי והסחבות הדבוקות לבשרי. אבל אמרתי לעצמי, באותו קול פנימי שמאז ומתמיד דיבר בתוכי, ונאלם רק בעיצומה של ההרפתקה ההיא – אמרתי לעצמי, כשהקול חזר אליי, שכל עוד רוחי בי, אוכל להתחיל מחדש. אוכל לנטוע את רוחי במקום אחר. אוכל להשקות אותה במים חיים. האינסטינקטים שלי דחפו אותי להמשיך ולהתחפר גם לאחר שפסקו מטחי הברד, אבל עשיתי מעשה גבורה והתהפכתי על גבי. ניערתי את ידיי מתרדמתן, מחיתי מהן את האדמה; שפשפתי את עיניי. דרך דוק של דמע ראיתי שמיים כהים, שחורים-סגולים, מוכתמים בצבעי אש, כאילו זרמו בהם נהרות לבה. האטמוספירה של כדור הארץ לא הייתה מאפשרת מראה כזה. רחוק סחפה אותי ההרפתקה ההיא.

בשר חשמל

נדב נוימן

אָנחְנוּ זֹהָרִים הַלִּילָה
אֶלֶף רָגַל תַּחַת הַדְּבָרִים
הַפְּשׁוּטִים עַל פְּנֵי הַקְּרָע.

אֲנִי הוֹפֵךְ רַגְלִים סַנְפִּירִים
אֶת נוֹשְׁמַת בֵּי זֵימִים
עוֹקֵבֶת אַחֲרֵי לְמִשָּׁה
אוֹר כַּחַל לוֹהֵב
כֶּף צוֹלְלִים, הַכַּל תְּנוּעָה
צְמִיגוֹת בְּכָל מַגֵּעַ
אִין מְקוֹם שְׁלֵא מְלֵא
חֻלְקִיקִים רוֹקְדִים בְּחוֹף אֲצוֹת
שֶׁל זֵיקָה.

הַעוֹלָם הַתַּחֲזִימִי מְקוֹם
מוֹאֵר מְשִׁידְעֵנוּ:
פְּנִסִים מְכַל אֶפְשֵׁר שֶׁל הוֹיָה.
מִים וְשִׁרְיוֹן, חוֹל וְאַלְמָגִים
הַכַּל נִגְמַל מִמְשֻׁמְעוֹת וּמְחֻפְרָק
לְאוֹר וְלִתְנוּעָה.

פְּלֵא מִין אָדָם
בְּשֵׁר הוֹפֵךְ חֲשֵׁמֶל.

ניצוצות

נדב נוימן

נִיצוּצוֹת שְׁאִינְנוּ יוֹדְעִים
כְּבִים בְּכַפּוֹר וּמְדַלִּיקִים לְרַגַע
חֲרָכִים קֶטְנִים שֶׁל אוֹר,
מְכַסִּים קֶטָן בְּחֶשֶׁךְ.
וְאִנְחְנוּ מְנַפְּחִים גוֹף בְּאוֹר,
שׁוֹבְרִים אֶת הָאִיגְלוֹ וּמְחַכְכִים יְדֵים.
נִיצוּצוֹת שְׂבִים לְרַגַע וְנִכְבִּים בְּקֹד,
טְפוֹת טְפוֹת בְּאוֹת וּמְחַלְקוֹת
עַל פִּיֶּסֶי אוֹר בֵּין יָד לְגוֹף.
וּמְנַפְּפִים פְּדֵי לְעוֹף וּמְכַבִּים
עוֹד נִיצוּץ זָעִיר מְבַעֵר חֲמָצוֹן קְפוּא
בוֹרָא בּוּעָה, פִּיס חַיִּים לְנֶשֶׁם,
לְדַבֵּר וּלְנַצֵּנֵץ קִיָּם מְעַט
בְּשִׁמְמַת מְרַחֲבִים שֶׁל תְּנוּעָה
מְמִיתָה תְּנוּעָה.
בוֹאֵי נְחַמֵּם בְּמִדּוּרָה,
נִשְׁכָּב עַל אֵשׁ נְמִסָּה בְּשִׁלְג
וְנִתְמַמֵּשׁ כְּפִי שְׁאִינְנוּ יוֹדְעִים

$$\frac{33}{68}$$

$$\frac{32}{68}$$

בשדה*

איל גרוס

בשדה לאהובתי היחידה והנצחית ברקת
מרפא לזמן מרפא למרחב מרפא ללב אני
מקדיש לך את השיר הזה

מי	סבור
ומי	סבורה
ולמי	טוענת
ולאלו	הטוענת
לאלו	הטוענים
מאלו	הסבורים
ממה	הסוברים
וכפי	שסוברים
שכפי	שסובר
שככל	שכיון
שכנראה	כיון
שאולי	משום
אולי	ומשום
אבל	ולכן
ולכן	ולא
ולא	שלא
שלא	שעדיין
שמעולם	עדיין
מעולם	אמנם
ומעולם	אומנם
ומתמיד	אבל
בעבר	וגם
בזמנו	ואפילו
בשעתו	אפילו
מעודי	ואולי
בילדותי	אולי
זכרתי	שאולי
זוכר	שגם
יודע	שאם
יודעת	שכאשר
חושבת	וכאשר
חושב	ואז

ולבסוף	והכינו
מכן	והגישו
אחר־כך	והגיש
מאוחר	מגיש
יותר	כמגיש
ויותר	כמנחה
ליותר	ומנחה
להרבה	ומנחת
לעוד	מנחת
עוד	במנחת
כבר	שדה
עדיין	
אמנם	בשדה
שאמנם	שדה
שגם	השדה
שאם	שהשדה
שכאשר	האלקטרו־מגנטי
וכאשר	המגנטי
ואז	המגנטיים
ומיד	החשמליים
ומייד	חשמליים
תיכף	אלקטרו־ניים
אשוב	דיגיטליים
ואראה	וירטואליים
אשב	אינטראקטיביים
נשב	אינטראקטיבי
ניפגש	ויזואלי
נעבוד	חזותי
וניצור	החזותי
נכין	האמנותי
תכינו	
הכינו	

$\frac{35}{68}$

$\frac{34}{68}$

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

*המשפט האחרון שכתבה לי אהובה (המילים המודגשות), "מואט" פי 18 בניסיון להקפואו בזמן. בינה מלאכותית המציאה שרשראות של מילים בין המילים, איפה שהיה לי כואב מדי להעמיק בעצמי.

יואב עזרא

הפתעה

יואב עזרא

האגדה אם

כמו ששפתע פי הזים בתל אביב מתנהג כמו הזים בחיפה

אם החיים היו מסבכים הם לא היו נוצרים

$\frac{37}{68}$

$\frac{36}{68}$

יואב עזרא

החוויה והצורה

הקטע המטרף שבכדי לחוות מציאות מדמה
אתה חייב לקיים גוף בצורה אמתית

$\frac{39}{68}$

יואב עזרא

מנגינות

חלון נופל ואני מציץ דרכו החוצה
העולם הנפלא של הבריאות כל שפה והמוזיקה שלה
את המוזיקה של השפה שלי אני מבין
כל
מלה
טובה
היא
קדם
כל
מנגינה טובה
מרגיע עצמי במנגינות טובות מבית אבא
והפרת הטוב בידיעה המרה
שחידקים
אזכרים
אותי
מבפנים
החוצה
יש
קטע
כזה
שאני
מרגיש
מתפורר
למשל
אני מחזק עם שנים רקובות
שלפתע זה החיך הטבעי שלי
וטוב לי
ותודה לי

$\frac{38}{68}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

ג'רמי פוגל

האסיד שבתוך האסיד

7.
 אם תעשה אסיד
 אני מציע שתעשה אסיד
 דהיננו שתעשה אסיד בחוף האסיד
 כלומר לכשתהיה על האסיד
 אחרי שלקחת אסיד
 תוך כדי האסיד
 תעשה אסיד
 ותהיה באסיד שבחוף האסיד
 קח אסיד בעודך על אסיד
 כמו שנאמר
 האסיד שבחוף האסיד

3.
 פעם בטרדות רוטשילד
 הייתי על אסיד עם חבר
 ובעודנו על אסיד
 אמרנו בוא נעשה אסיד
 ועשינו אסיד
 לא סתם אסיד
 אסיד שבחוף האסיד
 ואחר כך היז קביסטי
 בעוד העתיד תרגל טאי צ'י
 מימנות מסתורית
 של הטכניקה הרפה
 בחוף גאלה
 תוך כדי האסיד
 האסיד שבחוף האסיד
 חומוס!
 וכשתזרנו לדידה אחרי
 ההפוך של ההפוך
 הבנו שלא נצא לעבד
 זה היה יום שלישי בבקר

בסדר עם האסיד! לא צריך עוד אסיד! תודה על האסיד תודה!
 עשית אסיד בתוך האסיד? עשית טוב. עשית מספיק. גם לא
 צריך לעשות אסיד. לא חייבים. אני נראה לי סיימתי עם האסיד,
 בבוקר ההוא בנהר הירדן. לא עשיתי הרבה אסיד, אבל עשיתי
 מספיק. עם זאת, יש מצב שלא עשיתי מספיק די.אמ.טי. וכן,
 אולי, ואולי אפילו ייתכן מאוד, שלא עשיתי מספיק אסיד.

5.

אָתָּה שׁוֹאֵל אוֹתִי עַל מָה אֲנִי חוֹשֵׁב?
 אֲנִי לֹא בְּדִיּוֹק חוֹשֵׁב
 אֲנִי עַל אֶסִיד
 וְאִם אָתָּה מְחַפֵּשׁ אוֹתִי
 אָתָּה תִּמְצָא אוֹתִי
 בְּאֶסִיד שֶׁבְּתוֹךְ הָאֶסִיד
 יוֹשֵׁב שָׁם יָפָה
 שְׂתַדַּע
 בְּאֶסִיד שֶׁבְּתוֹךְ הָאֶסִיד $\frac{43}{68}$
 יוֹשֵׁב בְּבִבְב
 יוֹשֵׁשׁשׁשׁשׁשׁ
 שׁשׁשׁשׁשׁ
 שׁשׁשׁ

$\frac{43}{68}$

$\frac{42}{68}$

וְהָאֵבָא בְּבוֹר
 וְאֶנְחֵנוּ בְּאֶסִיד שֶׁבְּתוֹךְ הָאֶסִיד
 יִצְאֵנוּ לְאֶסִיד
 וְהִסְתַּבֵּף עִם הָאֶסִיד
 נִהְיָה אֶסִיד בְּתוֹךְ הָאֶסִיד
 וְהוּא, הַחֶבֶר, רָאָה מְאַחוֹרֵי
 אֶת הַמוֹשֵׁיעַ יְשׁוּעַ דְּנִצְרַת
 רָאָה אוֹחוֹ עַל גְּרֵב
 תְּלוּי לְיַבוּשׁ
 וְלֹא אָמַר לִי
 תִּסְתַּבֵּב
 יְשׁוּעַ מוֹפִיעַ מְאַחוֹרֵי עַל גְּרֵב
 אֵיזָה חֶבֶל שֶׁהוּא לֹא סִפֵּר
 עַל יְשׁוּעַ מְאַחוֹרֵי
 עַל הַגְּרֵב
 לָמָּה לֹא לְסַפֵּר לִי שֶׁיְשׁוּעַ הַמוֹשֵׁיעַ
 מוֹפִיעַ לוֹ עַל גְּרֵב
 תְּלוּי לְיַבוּשׁ
 מְאַחוֹרֵי
 בְּאֶסִיד שֶׁבְּתוֹךְ הָאֶסִיד

2.

תודה לך על העשית שבראת, תודה לך על העשית שעשית, על
 שעשית את האסיד שלך, היית צעיר בשדות של אנגליה, נער
 יהודי רוקד בגוף זהב והחבר שלך היה ניוטון, והפכתם לחיות
 בר בבור ביער, וראית את הזקנים בתוך השביל נושמים עם
 פיני אבן, ודרקוני העננים מזדיינים או הולכים מכות, לא חד-
 משמעיים היו העננים, ואוטוטו אתה כבר בן ארבעים, הסנטר
 שלך מדוזאי, איפה אתה ואיפה אסיד איפה, תראה אותך לפני
 שנתיים על שפת הירדן, עושה לך אסיד לעת זקנת האמצע, מבין
 שצריך לשחרר את קקיך לטבע מבלי להביט על עבודת הנמלים,
 והחבר הוא חכם סיני על שפת הנהר, ובבוקר לא עקבת אחרי
 הסדרות של המתמטיקאי, היו גדולות עליך בבוקר הסדרות,
 או שמא הוא לא דיבר לעניין, גם ככה רק רציתי להירדם, כי
 היה ברור שמשתגע מי שנרדם אחרון. עשית מספיק אסיד! הכל

- ה ב ה ל ה ב א -

השמש שרה למלכיר

עמנואל יצחק לוי

מלכיר, מלכיר, מלכיר, מלכיר, מלכיר
מדוע לא באת לראות את פני?

השמים פשוטו שמלת אלמוותם,
הכוכבים עמדו מלכת.
ירך פז נטו האילות,
בסבלברד עפצי הלוחו.

ומי לא קם?

מלכיר!

כל הלילה נקר את חיותה נתנזון.

האם בשביל הדאר מאיר השחר?

האם בשביל הלוחו בסבלברד?

איד נפלת משמים מלכיר מטמטם, איד סגרת עינים

מי יראה את השמש מלבדך

מי ישמע את שיר השמש

אינך רואה כי לעיניך מאירות ידיך הפעורוח?!

בגלל חיותה נתנזון תחשף הארץ

עשר מעלות תשוב השמש אחרנית

יקפאו הימים ומטר לא יחדל

קד וחדף ולילה לא ישבתו

כל יום יהיה לכם חג המולד

וכל זאת בשל חיותה נתנזון.

ואתה מלכיר

לא תמצא מקום תחת השמש כי

באשר אתה הולך שמה אין שמש

ידעו כל הגוים כי אתה העליף את חמתי

ידעו כל הנשים כי בגללך ההתקררות הגלובלית

ידע הלוחו בסבלברד.

בארץ ישראל

אייל שלום

כל הנערים הסוערים מדללים על הדלפק במזנה
כל הנערות הסוערות מדללות

בחוף המועצה

והביל המישור

וקשוד הפרדס

ובצל נחלים שמע ישראל

מה שזולת נכון לעולל

כל המשוררים הסוערים בוערים בנטיעות רוחניות

כל המשוררות הסוערות בוערות

מול המון מזלזלים

ואם נפגש בידידיך נדחף לידידיך

ואם נפגש בגבריאל נדחף לגבריאל

ואם נפגש ביהונתן נדחף כלה ונתרצה

כך עושים בארץ ישראל

$\frac{45}{68}$

$\frac{44}{68}$

יציאה

אמיר מנשהוף

רעש לרעש יביע יום
יכתים כתמים מתחת שמים
כחש לכחש יתפתל עד שקט ליל

הירדן יעזב את רוחציו
בזמני יציאת הימים
יכניסת הלילות לימינו

ישכבו השמשות הפוכות
על בטנן יחתמו זו את זו
ובשעה את הערב יציפו

חפשו את עינינו שמים
בנרות מכבים
על מסך מטפסף כוכבים

בין קברי הגבות והמצח
לעוית פה נקשה מידית
תלה ירחנו האף ויאיר

אבדא כדבר

ספיר יונס

מתחת העינים יודעות דבר שאינה יודע אך קיימו ידוע לך.
גם מכונת הפה את הקולות מוציאה בעלום שם
כבישי הקשב מתנקזים ביציאה אחת. המבט נמשך
פחות ממאה ושמונים מעלות
האון מזדהר מתוך החכיון בכל פעם שהאותיות קרבות:
הדבור לא יכבה אותה. רק הדבר יעמד לה
כל עוד העצמות בולטות והזהב נוגע אנחנו במקום הנכון.
אם המקום מתבלבל יש להשיבו לשפתו

השפה היא השושנה של הלב

בין אם ברכה או קללה היא, היא היא. אנחנו נהיה במקום ההיא
וגם אם מקומה בתוך הגופה ההיא, עלינו להניח לה להתעצם עד מאד
כי בנו בחרה ולא אנחנו בחרנו בה ורצינו לשלח בה
את כל תאורי הזמן, המקום, המדה ולהוכיח לה
שלא אנחנו, שאין בנו מקום לתאר
והיא מדדה כל מלותינו ופגמינו
ויצקה ויצרה

47 / 68

46 / 68

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

חֲנוּיָה נְהַדְרַת אַחַת לִפְנֵי כֶּד וְכַד שְׁנַיִם
הִלְכְּתִי בְּרַחוּב וְכָלוּ דָמָה לִי לְחַמְנִיּוֹת
הַיּוֹם לִי כְּשֶׁדָּה פְּתוּחַ
הַרְחוּב חַמְנִיּוֹת פְּתוּחוֹת
מִפְגֵּשׁ אֶחָד בְּלַתִּי אֶמְצְעִי אֶחָד
נוֹכְחוֹת אַחַת בְּלַתִּי נִשְׁכַּחַת אַחַת
שֶׁתְּמִיד אָנִי רוֹצֶה לְחַזֵּר וְלְחַזֵּר אֵלַיָּהּ
וּלְהַעֲתִיק אֶת הַחֲנוּיָה הַזֹּאת
מִהַשְׁדָּה הַמְּשִׁי

*ענת קרמין הלכה מאתנו בספטמבר האחרון, הרבה בטרם עת. ענתי פרסמה משיריה בכתב העת וביימה סרט קצר בהשתתפות חבורת הבה להבא. שיר זה מתפרסם לזכרה.

צִדְדֵי שְׁרָפִים

רועי כספי

"אל נא תשחיתו את הדבר האחרון: הזיכרון"
- וו.ג. זבאלד

יצחק פוסע על סף המים של אגם ירוחם וכשמגיעה העת רוכן מטה; משעין את גבו לפנים אל מימי האגם העכורים בבואתו נשקפה בקושי בזרמים חלושים על-גבי המים. שיחים סבוכים ונמוכי קומה, – עטורים תפארות שושנים ורודות בשמש הדורות ותמות מסורות לאור מדיפות ריח מתוק שותות מים ומרות – הטילו צלליהם הלחים, כאילו היו דמויות אבלים בשחורים פונים מתנוודים ותשושים – לאחר שעזבו האורחים לביתם ונשכחו, – אל חדרי-השינה, קברם הפתוח, מכבים את האורות (מתג אור חדר-מטבח מורד, אור חדר-סלון, אור חדר-מבואה, אור חדר-שינה) ונרדמים בתנוחות שבורות ורצועות על היצועים שכמו היו ארוגים מכסיסת ציפורניים, ומחמת אבולתם שכחו לנעול את הדלת. שמא נדמים הצללים, אם נאזין בשימת-לב ללחישתם, לחלומות ערפילים באים בשינה כמו על כתובת-מצבה, כמו על סרקופג, דומים לזרעים שהיו טמונים אלפי שנים, אטומים לאוויר, בחדרי הפירמידות. כאילו ממעבי מוח מקרינים על דופנות פנים עצם-גולגולת סרטים עשנים וקודרים

$$\frac{50}{68}$$

$$\frac{51}{68}$$

ללא נחמה; וגלגלי-העיניים, במערות עפרם, לאחר מאמץ הכרוך במידת מה של כאב וגמישות מוצאות לבסוף זווית אל התמונות המרצדות על קירות מערה לחים, לכל צל סיוטיו שלו, ופורצות בבכי: שבוע לא היית בעבודה מאז פטירתה, אבל הציעו לך לקחת כחודש ימים ממניין ימי המחלה או החופשה, אפילו התחננו בפניך, ניסו לדבר אל ליבך, איך ייתכן שאדם לא ינצל את מלוא תקופת האבל, ועוד על מות אשתו. אפילו הסבירו, בקול שמבקש להבין, שבחירתך תמוהה ועוד עלולה להתפרש כאילו מותה כלל לא משפיע עליך; ושמועות מתלחשות על כך שאתה בוודאי לא מרוצה, אבל מלא הקלה; והם מרכלים על שהיית פוגע בה לפני שחלתה, מגדף ומטנף משפיל ומייסר. הדלת השבורה עוד תבוא למסור עדות והקירות יחקרו, והשיחה מוקלטת - .- העורכים על כיסאות עור שחורים, בסרחורת, כמו בקרוסלה בגינה הניפו ראשיהם כמו – צחקו חלודים ומחקו רעשים, אולי עוד היו מדברים בזכותך; ובמקומם, מקשיב, הם הדביקו קטעים מקטעים של סרטים אחרים; בחדר-עריכה הם גוזרים, במחשב חלקים, ובמקומם הם שמים חלקים אחרים, מעתיקים ומוחקים ומדביקים, מה זה מדביקים, אמר הרש: כָּעֵת יֵשׁ לְגִלוֹת סִדּוֹת שְׂנֵדְבָקִים לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. זה היה זריז, לא הבנת, אתה מאזין מבולבל, קורא הפוך: גזרו אותך ונתנו לחרקים הנפרדים אלה מאלה למיניהם. דברים שצריכים להיקרא בלחישה: הם משנים את רצף התמונות, ואולי מחליפים גורל, ואולי על מקומך גוזרים צילומים מחקירות אחרות של גזורים אחרים, כאילו על מקומך שולחן עבודה של עורך, ומדביקים; ומרכלים; – על שולחן אפור מסכי-מחשב פזורות כוסות-קפה. לך לפסיכולוג: "איפה המפתחות, אני רוצה לנסוע לראות אותה." – "אשתו של יצחק מתה" – "הנה, אבי היה מובטל" – "אבל הוא אוהב אותה ככה לא בחיים" – "בסדר פצועים. כמה הרוגים?" – "החיים ממשיכים, זה נכון – אבל לאן?" – "כמה כסף זה עולה? כל פעם המחיר עולה" – "לא בקטע רע" – "הנה, ספרתי, ספרתי הכול – יותר

מזה אני לא יודע" – "יודע, יודע. כמה(, כמה אתה לא יודע" – ארוגות סחלבים בגינת האין, צרעות קופצות מסחלב לסחלב, האם נעים לסחלב, כן – מעבר להפריה, שקצה חודר על לשוננו, עקוץ; שבחצר הבית הנמתח אלי-ים, ממש גינה בריטית מסיפורי קנטרברי, צרעה מזמזמת תחת לחלון מטבח על לשון הסחלב, מרבצים של מינרלים, עוגת אוכמניות חמה על אדן החלון, סתם שם כדי שמישהו יגנוב – שועל קטן ומצויר קופץ לו, הופה, הופה – לדחוף איבר-מין אל עוגמת אוכמניות, לטרוף עגבנייה ולבכות במקלחת; לשבור כוס על הרצפה, ולדרוך על זכוכיות; וההוא, בגינת האין – ארוגות, ארוגות של סחלבים מכל הצבעים ממש, את רואה את זה? בתוך כל החשך, זרמים תכולים – תכלת שחורה – בין סחלב לסחלב, בינות צרעות כרטיטות, מזמזמות בלי-הרף, כל כך אוהבות, שודדות עוגת אוכמניות, בכוונה שמה את העוגה שם, בכוונה עשית את כל זה – שמת את העוגה על אדן החלון, כל פעם אותו הסיפור, לא ראית סרטים מצוירים? למה לא עשית אחרת, למשל – לא מכינה מלכתחילה עוגת אוכמניות ויושבת ומלקקת את הקיר עם לשון, או עושה הכול עוגמת אוכמניות. ומה אתה עשית כבר כל היום, אתה עושה את עצמך קלדוסקופ רק שצבעים שחורים יוצאים ממך. הם מרכלים, הנה הם פולטים – על ששמעו את החוקרים מענים – "עד שְקֵר" ----- הם מוסיפים לפרטי-פרטים, על איך היית כשהיית משפיל אותה, בפה וביד – שופך את אשך מבלי שהייתה לך שליטה בפה וביד, או באשך. (הלכו לעשות קול-נוע המשוררים, חיים בסרט, צאו מהסרט, חיזרו לספרים.) |||| החוקרים (יש גם מאלה) מריצים את ההקלטות לאחור, במיומנות, כפי דפדוף לאחור בספר, יותר כפי שמריצים לפנים ולאחור בסרט, ומחלישים מאוד את הקול (- +) ומאטים את התמונה, בקרבה כזאת אינטימית לפאוזא, ||, במרחק אצבע -;-. אפשר לראות בסימן -;- את שאני מבקש להראות בנוגע לתנועה הפסקה של האצבע המתעקמת בקצה כבר מצפיית הלחיצה (ילדים על ברכיים, בקיץ

$$\frac{52}{68}$$

$$\frac{53}{68}$$

חשופות – אלוהים מהמכונה). Times New Roman; מוכיחים אז שהיית אומר בפניה דברים שאסור היה לך לומר, על אחת כמה וכמה שלא לפני הילדים, שאשך אף לא חסה עליהם – מושתנים, כינית אותם, והזדקפת על כך, מתוך תגלית סמנטית, כשאתה חוזר ואומר, כמו מסתייג אך נפלט במבואה קדימה, ומצהיר – מושתנים! על שממש השתנת אותם החוצה – מרביץ בשניים מעשה בראשית – הַצֵּזֶר וְהַיֹּצֵר ביד הַיֵּצֵר. "The gardens were before gardeners", אתה אומר בלחישתך. החוקרים מבקשים להקפיד את התמונה ומעבירים מיד-ליד צילום באיכות עיתון-יומי, לפתע צילומים: גן-רוחות-בריטי, פסלי-אבירים-במבוכים, אזוב ירקרק עליהם, צילומים כמעט פורנוגרפיים של שושנים בתנוחות ורודות ונשים עם חזה זהוב שופע, ממגזין ישן מאובק, צילומים שהזמן כמעט כילה, במסגרות תכלת, החליקו להן פנימה גלויות, תחת גלויה של דלת; פרפוריו האחרונים של פרפר אקזוטי, נרקיסים באור זהוב מבהיק; שמש משועממת שכובה על מזרונג-בריכה תכולים מכופפת רוח בדשא, פרץ אלים של כתם דיו סגול, איבר-מין זקור בין שפתיים ולשון חמימה, רגלי גבעולים ארוכים, כרומטיים, ושמשייה מחלידה ברוח, משמש מעט בוסרי ירקרק אבל שמשי כזמש, גלויות בין שאר תצלומים, למבוכת החוקרים: פרחי נרקיס צומחים מקרקפת לרקיע תכול, בתער על זכוכית או קרח שרטטו גבעולי נרקיס ברקיע לכתרי נרקיס שבזריחה: ארוגות נרקיסים צומחות הפוך מתפזורת ריסים, לברכת שמיים צלולים בקווי תכלת, צומחים כמו מתוך שבר ענן של נוצה, והרוח מצייצת בתפזורת זהב כציפור על מישורי בדולח אנכיים. בתפזורת אבקנים מאישונים כאבני אננסים, מזריעים רקיע שבתוך הרקיע, רקיע ירוק, הולוגרמה, ממנו מביטות עיניים מרקיע ורוד ודשן שהתכול מהבהב בתוכו, כעצי אננס שבפרדס קריסטליים. האור הנעים הדק נכנס, ועשר אצבעות בנוזלי אננס מצלוחית לבנה, אננסים שבזריחה פרוסים משופעים אננס על משטחים לבנים נקיים שבשזירה, אפשר עם לשון שבבינה ללקק;

כשאצבעות פרושות כשערים על שולחן, הרם עיניים וצלול עם הגוף לברכה תחת סוכת גפנים: לצבוט ענב שבאשכול ענבים ולהריח נהרות של יין, ללטף אפרסק ולצחוק ברשרוש של זהב בינות ענפים שמכסים ובצילו מסתופפים מיני חרקים ושחפים שבסרטון, ומנגינה משנות השמונים של המאה הקודמת מנגינה של המאה העשרים, וממתנינים, זוג עורכי-דין במעלית: סגול היוד על אצבע שבקצה נחתכה, ראוי, משב של אש ירוקה, והגוף רובץ תחת סוכת גפנים. צביטה אהובה מלקקת בקצה הלשון קצהו של אשכול ענבים. | סֶלֶק מְמַנּוּ אֶת שְׁלֶחָנְךָ, וְנִרְאָה מְמִי הוּא וְאֵיזָה צַד יְדָבֵק, זֶהר פִּרְשֵׁת בָּא. ("איך נהיים לחסרי-בית: בני-אדם שכל מה שלימדו אותם הוא למחוק, או שחידדו את העיפרון עד שנותר רק הברזל של המחוק. תחילה כתבו ומיד ערכו, ומחקו וכתבו וערכו, וערכו – ומחקו עד שהפכו לתנודה עצבית של הברזל של המחוק. מחקו ובקושי נשמו, מחקו עד שחיקו נשימה, מחקו כל זיכרון-הווה, שלא לדבר על עתיד: כזה המגיע מנחל אפרסמון רחוק זרחני קול נהרה שהולך ומהבהב במירקור-רפה-חרישי עד שלבסוף יבש, וכל מה שיש בנהר הזה הוא שקל, מנצנץ בקרקע יבשה בחמה, טורקיז כצדקה, כאור מברק מהעולם הבא.") מתשלילים הם מפתחים אותך בשפלותך; אך ישנן גם תמונות שהוברחו מחדר-העריכה, על-ידי עורכים משלנו, מגלים פני תמונה בכוונה הושחתה, תצלומים גזורים מחדש מחברים, סִדּוֹת שְׁנֵדָבְרָיִם, דאדאיסטים מהאלף שלנו עושים קולאז' – אחד ועוד אחת = יחיד/ה ומיוחד/ת, או, יחידים + יחידות = מיוחדים ומיוחדות: למשל במטבח, בן ארבעים + (-) – הגבר עוד (עוצמת איחותרך) + + – יושב, בארבע ארבעים-ושמונה לפנות-בוקר בגופייה מגלה חזה מנומש, על שולחן עץ ישן – מתקלף – הכיור ישן, וישנות הן דלתות העץ הלבנות של הארונות לאורך הקיר. אחר תאורת הניאון, [מְנַגְנוֹן הַפְּעֵלָה פְּלִשְׁהוּ, בְּמִצְמוּץ-אַבְזָמִים-כְּחָנִי, חֲדָגוּנִי], עומדת חשכה, נכנסת דרך אשנבים מאובקים, חולפת כרפאים בצריפים, גוף-אישה-לאה, אם בסרט, (כך רשום

$$\frac{54}{68}$$

$$\frac{55}{68}$$

בתסריט), בין כיריים למכונת כביסה, נכרכת כצילום-רנטגן חשכה סביב עלים ירוקים-פרוותיים של גרניום, לימון חצי-חתוך מתגלגל כמו הושלך מציור אל הרצפה, וקו-צהוב נמתח בחשכה; תה אדום בכוס זכוכית שעלי-נענע ירוקים-שחורים עליה מזיעים, כעץ דקל מזיע על אופק שקיעה; ואילו בתמונה אחרת, מוצג לפניכם שולחן שבור עליו פזורים באקראי תצלומי שולחנות מוכתמים שמן ודיו, וכמו בסטופ-מושן: רואים אותו מרים את ראשו, עיניים חומות מאחורי משקפיים מרובעים [בקצה הימני העליון של התמונה יש כתם]; ולמרגלות אצבעות ידיו המנומשות זורם בעט נהר תפארת ירוק ולגדותיו מחברת כתיבה לבנה עם סליל מתכת בצידה – קשה לאבחן את מבטו, באיכות התמונה הזאת – כאילו רואה משהו בפתח החדר, על-יד מקרר, אולי צל שממית, אולי ילד. עוד רגע ניגש לשאול אותך – מה אתה כותב שם, [וזכרו על-מה הצבענו קודם-לכן] –||- שעוד אינו רשאי לחצות את הנהר הירוק הזורם בין הגדות – בין אצבעות כסוסות של ילד, לעור-אצבעות אכולות של אב – אבל כעת אנו רשאים לשמוע המייתו של נהר ירוק בעט, שגם נדרוש לבסוף לבנות דרכו ובאמצעותו גשר – בין ציפורן כסוסה של ילד לעור בוהן אכולה של אב. אבל כעת עוד עלינו לסגת. שמא, בגשר שנבנה יעברו אלה שאין ראויה כוונתם, גם לא של הכותב. ערפל מכתם חידה תהא גדרם – שני אגרופים סגורים, באחד מטבע, היכן? לא מוצא חן בעינייך הסיפור הזה, זה שלא השיב לשאלה עמד במבחן. אדיפוס, נכשל.) אבל הצופים רואים אותו כעת מהסס, עד שלבסוף נסוג אל החדר שלו, אל הלילה שלו, ללא-צל-אחריו כפטר שלמיל, למרות שלא מכר, לא מכר! כבר לא זוכר, הוא לא זוכר אם מכר. הולך לו ללא רע, לא מתקבל, ואור מטבח מרים ידו, על כל סכו"מיו, לטבוח ילד במבואה. צללי רהיטים נפרשים על קיר, גומעים ומרווים אור-שפוך-מטבח, צללי נרות דועכים באישון חשך. ועדשת-מצלמת האבטחה מוסיפה, והחוקר משתיק את הקול, כדי לראות, אותך, בתאורת-לילה, יושב

על מיטה ומדבר, למרות שאין איתך איש בחדר; [אוחזים בו כיסופים כמעט זנוחים, לממלכתן של רוחות], אולי אתה מדבר אל רוחות-רפאים, הוא מדבר, מדבר עם שדים, מדבר - מדבר עם שדים, מדבר, הוא מדבר עם שדים, מדבר, מדבר לשדים, אפילו מתחנן שיעזבו אותו בנחת השדים? אתה רוצה שיעזבו אותך בשקט? והם צוחקים. חה-חה, חה-חה-חה-חה. מה זה צוחקים, בעודם כורכים אצבעות-ציור גרומות סביב גרונם, צחוק צרוד של חולות בסכיזופרניה שהיו מעשנות את כל הפחדים מאחורי דלתיים סגורות. [נרע הַזְמַן גְלוּי וְאִתָּה / תְּבַקֵּשׁ לָךְ גְדוּלוֹת אֶל תְּבַקֵּשׁ?], יושב על קצות מיטה תחת חלון, זרוע שמאל באוויר מונפת, נחש חשמל סביב נכרך לה - מי מבין ליתומים, קשוב לאלמנות - מי יושב עם חסרי-בית, מפרש חלומות לגרים. [יְגַעֲתִי, בְּאַנְחָתִי--אֲשַׁחֶה בְּכָל-לַיְלָה, מִטְחִי; בְּדַמְעָתִי, עֲרָשִׁי אֲמַסָּה] וְאֵז רֵיחַ טְמָאָה שׁוֹרָה עַל אוֹתָם הַיְדִים, שֶׁהוּא דִרְכּוֹ לְשׁוֹת עַל מְקוֹם רֵיק, וּבְרִיכָה לֹא שׁוֹרָה בְּמְקוֹם רֵיק. אבל אתה טוען להגנה: הַרְמַתִי יְדֵי אֶל אֶל עֲלִיוֹן, שְׁמַתְרַגְמִים: בְּתַפְלָה. והם משיבים לך: צְרִיד לְהָרִים יָמִין עַל שְׂמָאל [רמז מצוי בשאלת התרגום, שבארמית נכתב, דְּמַתְרַגְמִינָן בְּצִלוֹ, שבצלו היא בלשון עברית: בתפילה] אֲבָל בְּרַצוֹנוֹ חֶטָּא, וְאַחַר כֵּן חֶטָּא בְּכָל | הַרִי כְּתוּב ה' צְדִיק יִבְחֵן וְגו' | וְאֵף עַל גַּב שְׁלֹא עִמַּד בְּקִימוֹ כְּרָאוּי, לֹא יִצָּא מִתַּחַת רַשׁוֹת אֲדוֹנוֹ לְהַדְבֵּק בְּצַד הָאֲחֵר. - "להתפלא באיזו קלות הם הולכים רכיל ומגלים סודות משפחה, לכתוב ספרות אומר בהכרח גם להלשין, שאל צל אחד. אם לא על חייך אז גרוע מכך, על חיי שאר בשרך. אמר צל אחר, כל אדם מוסר מידע על חייך, מסגיר משהו שיודע על מישהו, יש כאלה שבלשון ברורה ויש בעקיפין, אף הדממה מאזינה, ומכולם - היא שרוצה להיכנס לשיחה, מושיטה יד לשולחן, דוחפת לדבר ומה שיצא כבר לא משנה, אבל יש שכאילו מתעלמים מפניה, והאם אכן מתעלמים מפניה? שאל צל אחד, וענה הצל האחר, אינני יודע. אולי לדממה אין לשון?" - והנשים, תחת משקופי חדרים, רומזות לבעליהן בקול מצפצף ומעריץ כלפיה -

$$\frac{56}{68}$$

$$\frac{57}{68}$$

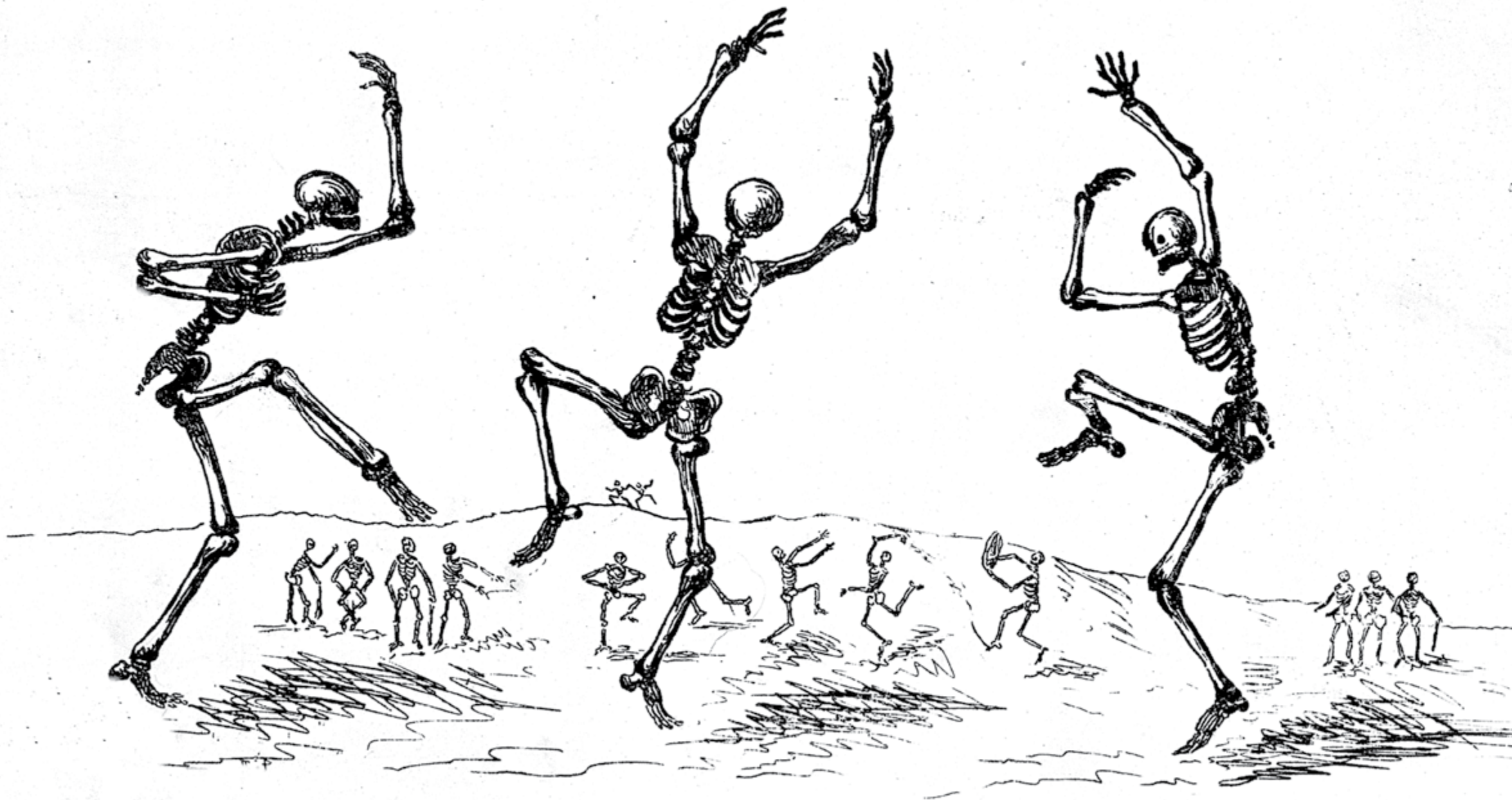
מרטיבות בלשונך את שפתן העליונה - שמא בקול מלא תוכחה, על שתכננה כבר לעזוב אותך אילו לא המחלה שהחלה בדם והתפשטה לכל איברי הגוף, ובידיים נשברות - כאילו מן מפרק ידן מטה לשורש כף היד פקעים וקרעים בגידים שלא ניתן כלל עוד לאחות והעצמות חלושות ובקועות אבל עדיין תלויות על סיב דק כרוך בגידים וסבוכך בבשר ובעצם - מגלות שכבר החלה שואלת בשמות עורכי-דין לגירושין, כבשמות מלאכי פרידה, | לא שמת לב, והחיים חולפים לפניך כדפדוף באלבום תמונות; [כמו רווח שרוח בו נלכדת, בריק חסר-העניין], אם תזרז מבטך תוכל לראות את האצבע האיזמה מטילה צל, חוזרת שוב ושוב על אותן תמונות - ואילו אתה מצידך שבוי של התמונה האחת, יושב על ספה אפורה-בלויה בתאורת-סלון-סתמי, מביט במשהו נטול פנים שותה הפוך נטול ומציג לך את אותה התמונה, שוב ושוב ושוב. סתם אתה הורס את הסיפור, זה מביך כבר איך שאתה מתנהג, הורס את הטקסט - אתה הורס את הטקסט הזה. לך לכיור רחץ פנים, עשה פרצופים למראה, אם צריך גם באמצע הלילה, זוכר שהיינו עושים פרצופים מול המראה? | הבט במראה שמאלה, שם מלאכית עם רגלי עגורה וידיה טפרים מתקלחת לתאורת-נר סוחטת כנפי-זהבה. | במקום שישנו מוות ישנם גם אלבומי-תמונות ישנים, לצד פיצוחים, כמנהג חגיגות ימי-ההולדת, בצלחות-פלסטיק לבנות זיזיות בשולי מעגליהן החיצוניים. בורקסים מפוררים, אחד פתוח תפוח-אדמה נגוס אחד עם פטריות כמו אפר במאפרה, מלפפונים חמוצים ירקרקים שניצה צהובה בקצם שוחים; באים לשיניים ומיץ-חמצם חמוץ בפה. זיתים שיש כמה וכמה דרכים לאכול אותם, יש שאוכלים אותם כמו סנאים מלפנים סביב הגרעין, ויש שמעבירים בין שיניים טוחנות לשיניים קדמיות בסיוע לשון ופולטים חרצן לכף-יד. סכו"ם פלסטיק שאף אחד לא באמת מרוצה ממנו אבל זה ננעץ בביצה למרות שזית יכול גם יכול לשבור את שיניו. | הדודים יושבים במרפסת מרביצים כוסות של וויסקי וצוחקים, על מה כבר יש לצחוק אולי שסכין

פלסטיק לא חותכת את תאורת הסלון הצהובה ובקושי חותכת, יותר מותחת, את חוטי האור כאילו היו חוטי גומי, והנה הם עולים ומסתדרים, כשבין חוט לחוט טפטוף חשכה כקול הברז שבכיר המטבח, מתיישרים בתהליך איטי ודועך של רטיטה; גניחה מיואשת בסלון, שמא קובלנה, שמא כזו שמפיקים מכך שההווה הזה יהפוך לימים לזיכרון רחוק (ייתכן שמגוחכים מבטי הייאוש בין אנשים פרטיים; ואדם שהיה במצבי, ייתכן שיידמה לאלה המסוגלים לעמוד בעלבונות, כפי שחסי-תקווה הם מהשגת פיצויה – ניסיתי לחרגם כאן את סר תומאס בראון) – ומדי פעם מבליחות עיניים מבעד לחוטי האור, כמו עולות מעט, כמו מציצות מחבלי כביסה בזמן שקצות אצבעות מעט מסיטות מטה, ניגשות אולי לתפוס זית, אולי כדי פשוט להביט בעיני שאר האבלים, אבל מביט באבל; אבל האורחים, מכרים כאלה ואחרים, כאילו מסיטים, לפחות מנסים, את הבגדים שיבשו במרפסת, הדודה עוזרת, וכולם מנסים לתמוך, עד כמה שאפשר, אנחנו לא מצפים ליותר. תפוחים חתוכים מחמיצים, פירות יבשים מוגלדים, זקנה חולפת בחדר, חושפת עניותו של בית. כוסות-תה ריח-סיגריות בכוסות-קפה, מתסיס אפר-עשן-דק, כפי טקס חדש. שיחות בטלות שעד היום אינך מבין על מה ולמה נאמר, ומי בכלל אמרם, ובשביל מה? בקבוקים של משקאות מוגזים ומיץ-תפוזים ואשכוליות מלאכותיים, מיצי-פז; והוא יושב בצד, ילד, ומדמיין כלי מכיל לאין תכלית וקצה. והוא קטון בידך תאחזהו. ורחוק ממך לתפוש את אשר בו. גם אם עין בעין תחזהו. נקודה שחורה, שמא זבוב זעפופי, זעה על הקיר, צילום של הילד תלוי שם, פנים תפוחות, שפתיים מלאות, חולצה סגולה על רקע גדר גן-חובה. אלבומי-תמונות הם טיול סתמי בבית הקברות של החיים. אין, די – הזמן הקודם, עבר – נצמיח אותו מחדש בנבכי-חיינו המתחדשים – על-כן| עליכם להכריז: לא, לא תתפוסו אותנו, לא תתפוסו אותנו, לא תפספסו אותנו. המצלמות יכלו רק להוכיח שדיבר אל מעבר לתמונה שהמצלמה עצמה, בחינת רפלקסיה מיידית, ביקשה

$$\frac{58}{68}$$

$$\frac{59}{68}$$

לנצור אותו בתוכה, ואולם בכך אף קוצר-ידה שלא יכלה להודות, בשל גאוותה הרבה, במה שאינו אלא בחינת הטכניקה שלה היא-עצמה ותחום שיפוטה. הילד בחינת כולל השייך, לכאורה, למעגל הסגור של המודרנה, ואילו הילד בפרטיותו המוחלטת, למד בשפתו, בלשון תפילה, לחרוג מכל תמונת עולם סגורה זאת אל עולם הפנימי שלו, הפרוץ אמנם למבט המבוגרים הנעול, אך הפתוח באינסופיותו מתוכו פנימה. אולם השתיקו החוקרים את קולו שטען שיש בידו דעת החורגת לתמונה, בין אם רצו ובכך ובין אם לאו; אם עלינו להאשים את החוקרים ביד-מכוונת כנגד חריגות אלה, שמא לא יכלו כלל לראות את החריגה בגלל שהם בחינת שגיאה שביקשו רק להגחיק אותה, ואת הכלים העמוקים להקשיב לה, לא היו להם. עמוק מכל תהום וחקר, (פעמים מספר היה מתעורר המום משנתו, אחר שחלם נפילה ארוכה ובלתי-נגמרת, על רצפת-החדר הקרה.) נהימות ליבו הליליות בניסיונו להיחלץ מכל צלם-חיצוני שנכפה עליו על-ידי מבטו העמוק פנימה, החורג מכל מצלמה – רק צעקה הנשלחת כיד מתחננת שדבר מה יחזיק בה. אנא מכם, קראו את החלק הראשון של הכוכב, פ"ר, האדם [אדון על הפילוסופיה]. – אולם לא רק על הפילוסופיה, אלא גם על ספרותו שלו – לא, בספרות אין אדונים. כך אנחנו למדים להכניס יסודות-חיים אל תוך חדרי הזיכרונות, ומייצבים בכך את הקשב בפנים אותם החדרים. קשובים להתנצות הסביונים הלבנים לקול נשיפה בחצר שטופת-שמש, רסיסי-מלח מתפזרים מימי השפל-גאות של עברנו על פני פצעי חוף ההווה שלנו: מספיק רסיס יחיד שמרד מהרגע ההוא כדי לבקע את חומת-הזמן ולהגיע אלינו כעת, כניצוץ מאיר שמתייצב לנוכח מרידתו של אותו כעת-מורד כדי שיבוא עמו בדברים חיים.

לקראת היררכיה של ספרות אנטי-הומנית
 שָׁמָא נְחִיל בְּחֶדֶר הָזֶה
 שְׁיַעֲשֶׂה בּוֹ עֲכָשׁוֹ וְשַׁעֲכָשׁוֹ יִכְסֶה
 אֲבָרִים אֲבָרִים אֲנִיֹּתָם בְּלִתִּי-תְחַרְצָה
 אֲבָרִים אֲבָרִים אֲנִיֹּתָם שְׁמֵא-תְמַצָּה
 אֲבָרִים אֲבָרִים לְקִרְאָת אַנְטִי-עַל-גַּפִּים - יְדַעְנוּ -
 אִךְ גַּם לְקִרְאָת אַנְטִי-עַל-יְדַעְנוּ, תְּרָאָה:
 בְּכַבֵּד-רֹאשׁ לְקִרְאָת מִתְכַּת-גּוֹף שְׂדַעְתּוֹ פְּזוּרָה
 בְּמִתְכַּת עַל-הַנְּצַח - יְדַעְנוּ, תְּרָאָה -
 בְּמִדְגָּה אֶצֶל שְׂבָבִים שֶׁל פְּסֻלַּת גּוֹפְנִית עֲלֶיהָ אֵין רִבּוֹן בְּחֶדֶר הָזֶה;
 בְּחִמְמִית אֶצֶל הַרְף-חֲלֵקִיקִים שִׁישׁוֹתָם מְרֵאִית-עֵין בְּאִסְפֵּקֶלְרִית הַחֶדֶר
 הָזֶה;
 בְּסוּפּוֹת-אֲבָק לְמַעֲלָה עַל כְּדוּרֵי-אֵשׁ לְמַעֲלָה עַל מְסֵה-יְסוּדִית בְּעַל-
 גּוּפּוֹת בְּחֶדֶר הָזֶה;
 תְּזַדְהֵר הַמוֹנְדוֹת וְתַזְדְהֵר הַרְף-לִבִּי-הַיִּשׁוֹת אֶצֶל חֶרֶף-
 קַרְקַפ־הַגְּלִים:
 בְּעֵנִיִּים,
 בַּהֲתַעֲלָלוֹת
 בְּעֵינַיִם בְּחֶדֶר הָזֶה.

עֲתָה נִפְגַּשׁ אֶת הַמוּם. הַמוּם מֵהוּ? מִי עָשׂוּי לְהַבְדִּילוֹ מִן הַיְבֻבוֹת? -
 אֵלֶּה לְקוּי-יְבֻבוֹת.
 הַמוּם מִתּוֹךְ יִשׁוֹתוֹ נוֹמֵר עוֹלָם; מִי עָשׂוּי לְהַבְדִּילוֹ מִן הַצְּנוּחוֹת עַל
 עֵנִיִּי-הַעֵינַיִם? - אֵלֶּה לְקוּי-עֵינַיִם.
 בְּעֲלֵי מוֹם שְׁנִכְרַת מִיִּשׁוֹת הַמוּם: מִי עָשׂוּי לְהַבְדִּילוֹ מִיִּשׁוֹת-הַקְּנִיָּן? -
 אֵלֶּה קְנִיָּן-כָּל-הַצְּרוּפִים: לְהֵלֵן
 הַרְכוּשׁ הַמְּלוּגִי -

כִּיצַד תַּצְבִּיעַ עָלָיו?
 כִּיצַד תִּפְּנֹן הָאָדָם בְּדַמְּוֹן-כָּל-הַעֵינַיִם בְּכָל-הַחֲדָרִים?
 כִּיצַד תַּצְבִּיעַ עָלָיו?
 כִּיצַד נַעֲשׂוּ בְּעֲלֵי הַמוּמִים לְכָל הָאָדָם?
 מִי יַצְבִּיעַ עָלָיו?
 כִּיצַד בְּעֲלֵי הַמוּמִים הוֹרִישׁוּ קְנִיָּם-זֶה אֶצֶל כְּרוֹתֵי-הַגַּפִּים שֶׁנִּחְכָּנוּ כִּי
 כָּל עֶקֶר הַשִּׁיגוֹ לְאַחַז בְּאִילוּ-עֵינַיִם - הָאֵם אֵלֶּה יְדִים-עֵינַיִם?
 הָאֵם אֵלֶּה הַיְדִים שֶׁל בְּעֲלֵי הַמוּמִים?

שָׁם פְּעַמְיוֹ אֶצֶל אֶחָד הַחֲדָרִים, יָצָא, הַשְּׂכִּיל:
 הוּא שְׁאֲמַרְתִּי יָצָא - צְרוּף-הוֹנָאָה - הוּא שְׁאֲמַרְתִּי הַשְּׂכִּיל -
 צְרוּף שְׁזַמְנוּ לְכַאוֹרָה
 מִחְרִיג אֶת הָאָנוּשִׁי: הַבִּיא לְשִׁבְתָּ. מַעֲלִיו וְיִלּוֹנוֹת.
 עֲלֻטָּה שֶׁל פְּנִימָה עֵין.
 כְּפִצְנוֹת שֶׁל הַגְּרוֹטְסְקָה הַפְּסִיכּוֹפִיזִית; הַחֲמִיד וְהַתְּמִיד:
 הַבִּיא לְשִׁבְתָּ. הַבִּיא לְקוּם.
 הַבִּיא צִלְחוֹת וְקַרְנֵסִים. שָׁם פְּעַמְיוֹ אֶצֶל אֶחָד הַחֲדָרִים,
 הַפְּטִיר: מְחִי הֵם מְגִיעִים? הַשִּׁיב: הֵם כָּאן.
 הַפְּטִיר: אֲנִי לֹא רוֹאָה אוֹתָם. הַשִּׁיב: הַתְּחַכְּמוּ עֲלֶיךָ.
 הַפְּטִיר: יֵשׁ קוֹלוֹת עֲלֵיהֶם.
 הַשִּׁיב: יֵשׁ קוֹלוֹת עֲלֶיךָ. הַפְּטִיר: לֹא, יֵשׁ קוֹלוֹת עֲלֵיהֶם.
 הַשִּׁיב: לֹא, לֹא, יֵשׁ קוֹלוֹת עֲלֶיךָ.
 הַפְּטִיר: אֲנִי מִתְנַצֵּל. הַשִּׁיב: חַכֵּה כָּאן. הַפְּטִיר: אֲנִי מְחַפֵּם.
 הַשִּׁיב: כְּתוּר מַעֲט וְתִטְרַק הַדְּלַת וְיִבּוֹאוּ
 לְהֶאֱסֹף דַּמְּוֹן-שֶׁל-אֲבָרִים וְיִבּוֹאוּ לְהִלִּיט קוֹלוֹת אֲחֵדִים.
 הַפְּטִיר: כִּמָּה מֵאֲתוֹנוּ יַעֲשׂוּ עֲדִים? הַשִּׁיב:

$\frac{63}{68}$

$\frac{62}{68}$

לקראת היררכיה של ספרות אנטי-הומנית
 כָּרַח
 על מצולות-כל-העֵינַיִם בְּבִית-תְּפִיסַת-הַגְּלִמִּים; הַפְּטִיר:

שָׁלֹא נִתְקַדַּשׁ בְּרֵאִיָּה
 שָׁלֹא נִתְקַדַּשׁ בְּעֲדִים-שֶׁל-אֵינְסוֹף
 שִׁישׁוֹתֵי-אֹר בְּתוֹלְעִים-שֶׁל-אֹר
 שִׁישׁוֹתֵי-קְנִיָּן בְּגַפִּים-שֶׁל-אֹר
 שִׁישׁוֹתֵי-עַד בְּחֲצִפִּית-כָּל-עַד שֶׁהוּא
 בְּשִׁלְהֵי-הָעַד שֶׁהוּא
 בְּשִׁלְהֵי-כָּל-עַד
 שְׂמַחוּץ לוֹ שִׁפְהַ טְרוּטָה: מִבְּחִילָה כְּמוֹ יַחֲסִי-מִן,
 כְּמַעֲט אָנוּשִׁית.

שתי וריאציות

גבריאל מוקד

מפגש עם הפיקציה המתמטית

-

"אדוני יודע, אני בעצם רק פיקציה מתמטית", אמרה בחיך הפיקציה המתמטית, מקושטת קמעה, שניצבה לפתע ניכחו, קדה בפניו קידת נימוסין וטענה בתוקף כי היא כשלעצמה נוסחה צורנית בלבד, בלי היבט חומרי כלשהו, אף כי בינתיים – כנראה בהתאם לפעולתה, או בעקבות פעולות על-פי נוסחתה, החל להשתנות סביבו כל המרחב החללי והגופני באופן לא דווקא מתמטי. "הרי אני הומצאתי ופותרתי רק במהלך המאה שעברה", המשיכה לטעון הפיקציה, "על-ידי לוגיקן פולני ידוע, תוך קשר להצעותיהם של קנטור והילברט, וחוף מזה אני מתייחסת רק לענייני המיקרו, בתחום הזעיר מכל זעיר, ואין לי עניין בכלל עם מה שמתרחש בחלל הרגיל", הוסיפה בחיך הפיקציה, בזמן שכל המרחב מסביב הוסיף להשתנות בצורה יוצאת דופן בעת פעולות על-פיה, כשבכלל לא ברור אם היא מתארת באמת מצבים בתחום זעיר מכל זעיר, או שהיא עצמה נתון צורני יחיד שאפשר לציין מתחת לגודל מסוים, תחום המונח ביסוד כל שאר התחומים אמנם, שלא ברור בו מה הוא איבר במשוואה מתמטית ומהו קיום פיזי מוזר ככל שיהיה.

צדדים של מוזרות

-

עכשיו, יותר מתמיד, התחיל לגלות מדי פעם בעצמו צדדים מוזרים נוספים, האם תודעתו, או כל מה שהיווה את עצמו, היה למעשה בגדר יבשת מלאת הפתעות, או בכל מקרה אזור מלא אפשרויות של הפתעות, שחלק ניכר מהן טרם יצא מהכוח אל הפועל, אבל חלק מיבשת פנימית זו או מתחום פנימי זה היה אולי אף מוזר יותר מכדי שישתבח בו בעל התחום הזה, או מי שבעצם היה בעצמו התחום, מלא הברקות, כישרונות ומוזרויות באספמיה. ריבוי המוזרויות הזה הפחיע לעיתים גם אותו, למרות שאחדות מהן לא היו בעצם בלתי-

צפויות, ולעיתים אף התנהגו כידידות ותיקות לכל דבר. אבל הוא נהג בהן בצינה נימוסית, כי מי רצה לשקוע ולשכוח את אופי עצמו כמתכנן רציונלי גדול בקרב ידידות מוזרות כאלו, שכבר חיבכו אותו מתוך קירבה, שאולי הייתה אמיתית, או אולי דווקא מזויפת, או הפחות מלאכותית למדי. בינתיים, מתוך ניסיון לא לקחת את כל הדמויות הללו ברצינות רבה מדי, חיבק עתה דווקא את המוזרות שהייתה בינתיים הקיצונית ביותר והתקדם חבוק איתה בצעדי מחול, תוך זימרה נונשלנטית של מנגינות מקרקסי ילדותו, כאות שבעצם איננו לוקח גם אותה ברצינות רבה מדי, כאשר מרכז המציאות שלו מופעם אמנם מהמוזרויות, ובמיוחד מזו שהייתה בינתיים הקיצונית שבהן ומתחולל איתן, אך הוא עצמו מצוי בכור המצרף של רצינותו, ניצב הרבה מעל כולן, ספון במעיל הכוכבי של רצינותו המוחלטת. לשווא זעקו ונזפו בו המוזרויות העיקריות: "מה היית בלעדינו?!" אתה ניזון מכוחנו!" אבל הוא, ספון באפוד-הכהונה של רצינותו החמורה והמוחלטת, בלב עיצומו של ההפשטות, החליט לקיים וקיים באמת (או לפחות בדמיונו החלומי) שיח רק עם ההפשטות, שהיו בעצם המפות הנכונות ביותר של מרכז הקיום של כולן גם יחד, והתעלם ממחול המוזרויות המוחשי שהקיף אותו מכל עבר, וגם סביב פנים מהותו, ושמתוך הושטת אלפי זרועות ניסה למשוך אותו לתוכו, ואף השמיע השבעות שכנוע: שלך אנחנו! מתוכך צמחנו! מה היו יכולותיך בלעדינו? אתה מוזר עוד יותר משאתה חושב! תן תודה! אבל אז הופיעה המוזרות הפנימית האמיתית שלו וגירשה אחת ולתמיד את כל המוזרויות האחרות, לא בניגוד, אלא מתוך קרבה מסוימת, אל ההפשטות עצמן.

 $\frac{65}{68}$ $\frac{64}{68}$

אַלֶּה הפלים
וְכָה הם מְסַדְרִים:

החזלים רבים
עוֹבְרֵי-שׁוּרָה, רַחְבֵי פְּנִים.
מִי שֶׁנֶּחְרַד מֵהַלּוּכֵם הָאֲחִיד
מִי שֶׁשָּׁמַע אֶת נְהַמְתָּם הִקְבּוּעָה
בְּמַכְשֵׁירִים
מִי שֶׁרָאָה אֶת פְּנֵיהֶם הָאֲכוּלִים
הוא יִנְהַג זְהִירוֹת
כְּמִי שֶׁמוֹבִיל נֶמֶר בְּחוּט.
אל תִּרְחַם
מוֹטֵב לְשֵׁים דּוֹקְרָנִים בְּעַקְבֵיהֶם
אֲמָהוֹת יִשְׂאוּ בְּשִׁנְיָהוֹן
אֶת חֵייהֶם
לְלַמְדוֹ בְּבִתֵי סֶפֶר.

כָּאֵן עִם הַפְּרָצוּף הָאֲרָף זֶה הַסּוּס.
זְמִי עוֹבְרִים שְׁלוּם בְּאֲרוֹה,
בְּבִקֵר, הַשְּׂכֵם בְּבִקֵר, שְׁמֵשׁ
מְחַמֶּמֶת אֶת הָאֲדָמָה;
אִפּוּ מְפִלִיט סִילוֹנִים לְבָנִים
שֶׁנִּפְּוֹגִים אֶל הָאוֹר הַסְּתוּי.
מְשֵׁרֶת פּוֹתַח פִּשְׁפֵּשׁ וְנִכְנָס
לְשִׁמּוֹ אֶת הַרְצוּעוֹת
לְגֵרֶף אֶת הַצּוֹאָה וּלְהִבְרִישׁ.
רָאָה אֶת זָנְבוֹ מְצִלִיף בְּבִשֵׁר הַזָּבוּבִים
(מְזָנְבוֹ הַיִּפָּה קוֹלְעִים קִשְׁתוֹת וּמִיתָרִים)
וּפְיוֹ מְמוֹלֵל אֲרַכּוֹת אֶת הַקֵּשׁ,
כְּמִי שֶׁלוֹמֵד שִׁיר חֲדָשׁ.
שִׁים לֵב - שְׁלוֹתוֹ זְמִנִית. יִצוֹר זֶה שֶׁל הָאֲגַפִּים, מְרַעֵד
עַל פְּנֵי הַקְּטִיפָה. הַקֵּשׁב לְנִחִירוֹת הָעוֹבְרוֹת
בְּשִׁדְרוֹת, לְרַקִיעָה הַטְּמוּמָה
בְּאֲדָמָה.
הַהֲתַקְפָה הַטּוֹבָה בְּיוֹתֵר
הִיא אִי-הַהֲתַקְפָה.

הַבִּישׁוּף חֵיל מְסוּר, הוּא נֶעַ
בְּצֵל הַמְקַצוּעַ הַמְמִית
כָּלֵם נְרָאִים בְּפִנְיֹו, בְּחַבּוּנָה
הוּא מוֹסֵר מִיָּד אֶל יָד מְכַתְּבִים חֲתוּמֵי-שְׁעוֹה
וּמְחַשְׁבָּה רוֹחֲנִית
(בְּצִרְפֹת הוּא נִקְרָא לִיצוֹן, אֲצֵל הָעֲרָבִים - גְּמֵל).
הֵם שְׁנִים מְקַבִּילִים לְעוֹלָם לֹא נִפְגָּשִׁים.
שׁוֹנִים בְּלִבָּם מְלִים לְנָשִׁים
בְּדַרְכָּם אֶל הָעֲרֵף.

הַמְבַצֵר, בּוֹ. דָּאָג שִׁיְהִי לָךְ כַּמָּה וְכַמָּה. הֵם חֲשׁוּבִים בְּיוֹתֵר.
הֵם הָאֲדָמָה.

הַמְלָךְ עֲצָמוֹ הוּא חֵיל שֶׁהַפֵּךְ לְבִישׁוּף אוֹ
בִישׁוּף שֶׁהַפֵּךְ לְחֵיל. בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף הוּא נֶחְלָשׁ
מְכַל מְעַשִׂי, הוּא רוֹאָה אֶת שְׁמֵשׁ חֵייוֹ
יּוֹרְדֹת בְּהֵר. הוּא חוֹשֵׁב עַל קִנּוּחַ הַדָּם בְּסִדְיָנִים.
בְּמַצוֹר הוּא נִשְׂאָר
מְדַבֵּר עִם אֱלֹהֵיוֹ. וְהִיעֵר זָז.
עֲלִיף לַחֲשֵׁד בְּכָל הַיָּמִים,
מְדִי יוֹם הָעֲרָב מְקַדֵּים - כֶּכָּה זֶה. צַל הָרִים
נוֹפֵל בְּגָנִים וּבְעֵשֶׁב.
אֶף דּוֹקָא בְּרֵאשִׁית הָאֲבִיב,
בְּשַׁעָה שֶׁל שְׁמֵשׁ פְּתֵאמִית
בְּמַפְתַּח יָדָךְ תַּתְּגַלֶּה -
הַסִּכּוֹן.

לְבִטּוֹף, הַמְלָכָה.
אִם לְכַדָּת אֲוִתָּה בְּמַטֵּע נִמְהָר
שׁוּם דְּבָר לֹא נִגְמַר.
זֶה שְׁחַמֵּט - מְשַׁחֵק לִילְדִים.
עֶקֶר מְרֵאשֶׁף מְחַשְׁבוֹת עַל מִין.

$\frac{67}{68}$

$\frac{66}{68}$

ציטטה¹

יונדב פרידמן

בְּכֹן שְׁחֹלֵד עַל כְּפֹן הַכַּל מוּצָא לְחֵלְיָהּ. חֲשׂוּפָה לְהַרְעִים, שְׂדֵיָה שֶׁל שְׁתַּפְתָּר נִרְעָשִׁים בַּחֲלוּקָה כְּחִיּוֹת כִּיּוֹת שֶׁחֲזָרְנָן גַּפְתַּע בַּסַּעֲרָה, מְצַהֲרִים עַל צוּרְתָם הַנְּגִישָׁה מִבְּעַד לְקִימוֹנוּ עִם דְּגַמְאוֹת שֶׁל עֲגוּרִים צוֹנְנִים וְגִישָׁה דְמוּיַת קֶדֶה. מִתְּכַוֵּנָת לְכַנּוֹת שְׂאִין כֹּן מִסְלוּפָה, קוֹלָה מְצַרִיד אֶת הַמְלָה פְּנִטוּבְרִיטֵל כְּפַחֲלוּגִית שְׁמַתִירָה אֶת סִבַּת הַמּוֹת לְצוּפִיָּה שֶׁל סִדְרַת פֶּשַׁע פְּתִירָה, יוֹדָה זוֹלַת אַחַר זוֹלַת כְּאֵלוּ שְׂאִין זוֹלַת זוֹלַת שְׁמִיתִרִיו מִשְׁחִיזִים בְּבִטּוֹן הַדִירָה. אֲסוּר בִירָד שְׁפִיגְמִנְטִים מִתְּחַרִים גְּלַחְמִים עַל שְׁפַעְתָּה, שְׁטָף דָם שׁוֹטֵחַ אֶת כַּחֲל־יְרוֹקוּ בְּעוֹרָה כְּסִיר שְׁמֶקוֹדֵד נוֹה מְדַבֵּר עַל גְּבִי בְטוֹחַ חִיִּים שֶׁהוּסַב לְמַפָּה, מְקַדִיר אֶת גְּוִנִיו כְּכַעֲקוּעַ דוֹהָה שֶׁל שְׂאִרִיּוֹת סוּפְרִנוּבָה בְּרַגְלוֹ הַמְקַרְמַת שֶׁל מִתְקִין בְּרִכּוֹת שְׂחִיָּה. גְּלוּיַת יְעוּד וְהֶזְעָה, שְׁתַּפְתָּר מְצַמִינָה אוֹתָר מַעֲמֵק רַחֲמָה לְהַשְׁתַּפֵּחַ בְּעַרְבַּ הַשְׁקֵתוֹ שֶׁל סַפְרָה "לְגַדֵּל צְמַחִים בַּחֲלָל הַ", מְצִיבָה אֶת מַפְשַׁעְתָּה כְּנֶגֶד רֵאשֶׁף כֶּף שְׁבַקְשָׁתָה נְדַמִית כְּמַגִיעָה מְסַבֵּר מִינָה. מִתְּכַוֵּנָת עַל אֲדוּוֹתִיו שֶׁל הַקִימוֹנוּ סְבִיב הַר עֲרוֹתָה, אֶת מְנַחֶשֶׁת אוֹתָה עוֹמֶדֶת לַפְנֵי מִיקוּפוֹן דֵּק שְׂדֵרָה כְּמִנְהִיגַת כַּת לַפְנֵי הַהַכְרָזָה עַל מוֹת מוֹתָה, מְאַפְרַת עַל הַקֶּהֱל אֶת תְּאוּרֵי הַגִּ'ים בִּים בְּשַׁעֲרוֹת הַשִּׁיבָה שֶׁל אִמָּה, אֶת גְּלוּי דוּ-נִטְיַעְתָּה דְרָף סִרְטִי הַפוּרְנוּ בְּמַחְשָׁבוֹ שֶׁל אֲבִיָּה הַבִּילוּגִי שְׁמַעוּלָם לֹא אִמֵץ אוֹתָה לְבַתּוֹ הַחִידָה. פּוֹנָה אֶל טַבּוּרָה כְּאֵל הַעֲרֻכּוֹת לְעִין שְׁלִישִׁית שֶׁלֹּא צָלְתָה, דַּבּוּר מְגִשֵׁשׁ מִבִּין שְׁפַתִיָּךְ כְּגוּר עֲטַלְפִים שְׂיוּצָא מִמְעַרְתּוֹ לְרֵאשׁוֹנָה, שׁוֹאֵל אֶת שְׁתַּפְתָּר עַל הַשׁוּרָה הַזֵּאת שְׁבָה הִיא שׁוֹכְבַת עִם הַהוּא שֶׁלָּךְ כְּמוֹ דוּדְקֶהֱדוֹן שֶׁל גַּפִּים, פַּחַד וְשְׁפִיכָה, עַל הַלְאַחַר מִכּוֹן הַפּוֹלַח בּוֹ הַשְׁתִּינָה עַל מַצְעִיָּךְ בְּשִׁמּוֹן שֶׁל כֹּלֵל הַיְלָדוֹת הַדְּחִיּוֹת שְׁמַהוּ בְּנִתָּה אֶת שִׁירְתָּה. לְהוֹצִיא אֶת הַנִּצּוֹחַ, דְּבַר אֵינוֹ מְפָרַע.

סקרוטום²

יונדב פרידמן

מְכַעַר הוּא הַתְּכֹן שְׁצוּרְתוֹ רְסָקָה. גְּנוּחַ מִהוֹנָאָה, אִישׁוֹף תּוֹלֵשׁ אֶת שְׁטָלוֹ מִתּוֹכָךְ כְּתַלְמִידַת חֲטִיבָה שְׁמַחֲצֶצַח בִּין זְחָלִים לְבִיטוּפָה, עוֹקֵר אֶת קַרְדָּמוֹ מִכְּבִירָךְ כְּהוֹמְלָס שְׁמַזְעִיק אֶת מַעִיל זְקוּוֹנוֹ מִתַּפָּה הַטַּבּוּרִי שֶׁל מְכֹנֶת כְּבִיטָה. זְוּג בְּכֵאִיבָה, אֲבָרוֹ דוּעָף לַפְּנִי כְּמִתְנַפֵּחַ לְאֵרוּעִים נְפוּחִים שֶׁהוֹבִיל לְפַתְחוֹן רְאשִׁים וְלַרְגֵל נִזְזָקָה, מִתְּכַוֵּן אֶל מִימִית אֲשַׁכִּיו כְּחֲשׁוּפִית שְׁמַלַח נְבִזַק עַל גוֹרְלָהּ. עֲקוּד לִירָד שְׁשִׁירִידָה מְקַלִּים בְּהַבְטָחָתָה, אֲחוּרִיו שֶׁל אִישׁוֹף מְכַנְסִים בְּנִקְשׁוֹתָם כְּשַׁעֲרִיָּה הַעֲשָׁבִיִּים שֶׁל עִיר מוּגְפַת מַגְפָּה, מְבַלִיעִים אֶת חֲרִיצָם כְּקִשׁוֹת שְׁמַגְנוֹת עַל רֶךְ קִימָה שֶׁל צְדָפָה מְפַנֵּי מְדַקְרוֹת־ אֲרַח וּבְאֵי קְפִיחָה. מִתְּאֲפִינָת לְקֵרַאת הַרְגַע בּוֹ יְדָרְשׁוּ לִירָד הַמַּעֲשָׂה, מְבַטֵּף מְנַתֵּר מַחְלִיָּה לְחֵלְיָה כְּקַרְטוּגְרַפִּית שְׁמַסְמֶנֶת אֶת גְּבוּלוֹתֵיו שֶׁל גִּיא צְפִינָתָה, מְדַרִים עַד לְגַמּוֹת אִפּוּלוֹ בְּדוּמָה לְשַׁחֲקוֹ אִפִּי שְׁחוֹזָר עַל הַרְגֵלִיָּה שֶׁל דְמוּתוֹ הַמְתַּסְרֶטֶת מִטְּבָעָה. מִתְּכַוֵּנָת אֶל צוּפֵךְ כְּרַקְבּוֹ מְפַסֵּס שְׁמַתְחַזָּה לְדַבּוּרָה, אֶת מְנַחֶשֶׁת כִּיצַד תְּשִׁירוּ מְמַרִיחָתָה שֶׁל מְשַׁחַת פְּלֵא סִינִית בְּגוּנֵי דָם בְּמָה לְהַרְדָּמוֹת מוֹל תְּכַנִּית אֲרוּחַ שְׁמַאֲרַחַת אֶת שְׁטַחֵי פְרָסוּמָה, חוֹזָה אֶת הַאֲפֹן בּוֹ תְּשִׁבוּ מְסַכְמִים צוּתָא לְצַד צוּתָא כְּרְשִׁימַת תּוֹפְעוֹת הַלּוֹאֵי שֶׁל תְּרוּפָה לְבַעֲיוֹת בְּדַרְכֵי הַזֵּקָה. הַאֲנַחְנוּ הַמְקִיף בִּיּוֹתֵר הוּא עֲדִין יַעֲרַת פְּרוּדָה.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

² קפּל עוֹר שְׁעוֹטוֹף אֶת יְצִירְתָם שֶׁל תְּאֵי מִיּוֹן, כְּלוֹמֵר, אֶת הַתְּמַהִיל הַטְּרַנְסוּבְּסִטְטוּצִיטִיבִי שֶׁל בֶּשֶׂר, רֶגֶשׁ וְחֲשִׁיבָה, אֲשֶׁר מְכַר בְּשִׁמּוֹתֵיו הַמְעַנְנִים כְּשֶׁק אֲשַׁכִּים, בִּיצִית, זְרַע וְשַׁחֲלָה. מִהַסְמָלָה לְהַסְמָלָה, יִתְכּוֹן שֶׁהַגְּעֵנוּ לְשַׁלֵּב הַתְּאוּרֵי-הַתְּפִתְחוּתֵי שְׁבוֹ אֵלֵיהֶם מִמְסַמְר לְצַלֵּב הוּא דְמוּי כַּחֲל בִּיצִים בְּהַשׁוּאָה לְתוֹדָעָה שֶׁהַתְּגַשְׁמָה בְּזִיגוּשָׁה.

¹ טֶכְנֹלוֹגִיָּה מִיקְרוֹאוֹרְגָנִיזְמִית לִיצִירְתוֹ שֶׁל פְּנִים עֲמִיד בְּחוּץ עוֹיוֹן צוּרָה. לְהַעֲצִים מְזָה, אֲדִירִכְלוֹת הִיא הַאֲמַנּוֹת שֶׁל בְּנִית צִיסְטוֹת אֲנוֹשִׁיּוֹת בְּהוֹן עֲבָרִים מְגִדְלִים יְכוּלִים לְהַקִּיף אֶת עֲצָמָם בְּאִקְלִימָם הַנֶּזַע עַד לְהוֹפְעֵתוֹ שֶׁל אִפְקַט חֲמָה מִשְׁבִיעַ בְּדוּד, רַצוֹן וְהַשְׁלָכָה. בְּהַמְשָׁף לְאוֹתָה הַחֲצָנָה, שִׁירָה הִיא הַצִּיסְטָה שְׁמַאֲפֶשֶׁרֶת לְזוֹן מוּשְׁנִטִי שֶׁל מְגַמְגָמִים לְחִיּוֹת בְּתוֹף שִׁפָּה שְׁמַתְעַקֶּשֶׁת לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמָה לְשׁוּפָתָה. עַל כֹּל פְּנִים, שִׁישֵׁת הַהִיּוּה שֶׁל הַצִּיסְטָה שׁוֹנָה מִזֵּה שֶׁל הַמְּגָלָה. (לְעוּד מְקָרִים פְּרַטְנִיִּים שֶׁל צִיסְטָה, רְאוּ: שִׁירֵי עֲרֶשׁ, נִזִירוֹת וְאֵהְבָה).

נחמה ורחמי

קפה של שכונה

07:30-01:00 א'-ג'
07:30-02:00 ד'-ה'
07:30-19:00 ו'
09:00-02:00 שבת

03-6852326

-

אחד העם 144
פינת כיכר הבימה 2